

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΑΝΑΤΥΓΧΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΟΙ ΠΙΡΟΓΕΣ ΜΕ
ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

106

**‘Η Ταταμπού χύνεται μανιασμένη πάνω στην τρομερή Μοράμπα.
Τήν άρπάζει από τὸ λαιμό. Ζητάει νά τήν πνίξη...**

ΟΙ ΠΙΡΟΓΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

**Ο ΓΚΛΟΥΡ
ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΣ**

‘Η τρομερή Μοράμπα, μιὰ άντρογυναίκα θηριοδαμάστρια καί διευθύντρια μεγάλου Τσίρκου, έρχεται από τήν ‘Ι-ταλία μαζί μ’ έκατό κακούργους καί άνανδρους συμπατριώτες της...

Σκοπός τού ταξιδιού της είναι νά μαζέψη άγρια θηρία

Τού ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΥ

γιά τὸ τσίρκο της. “Όπως έπίσης καί νά πάρη μαζί της σκλάβους, τόν Γαρζάν καί τόν Γκαούρ. (*)

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος άρ. 105, πού έχει τόν τίτλο: «ΦΩΤΙΑ ΣΤΗ ΧΑΡΑ-ΔΡΑ».

"Υστερ' από πολλές περιπέτειες, καταφέρνει τέλος νά κλείσει σ' ένα σιδερένιο κλουβί τόν μελαψό "Έλληνα γίγαντα. Σέ μιά έπιθεσι όμως, τοῦ Ταρζάν, τῆς Ταταμπού, τοῦ Κραγιαμπού καί τοῦ Μάξ "Αρλαν μέ τούς ἔμπιστους "Αραπάδες του, οἱ κακοῦργοι "Ιταλοί σκορπίζουν πανικό-βλητοι... Μένει μονάχα στό πεδίο τῆς μάχης, ἡ ἀτρόμητη Μοράμπα...

"Η φοβερή "Ιταλίδα στέκει κοντά στό κλουβί πού βρίσκεται αἰχμάλωτος ὁ Γκαούρ, προτεινόντάς του τὸ πιστόλι τῆς.

Κι ὅταν οἱ τέσσερες Σύντροφοι — Ταρζάν, Κραγιαμπού, Μάξ "Αρλαν, Ταταμπού — κάνουν νά πλησιάσουν γιά νά λευθερώσουν τόν σκλαβωμένο, τούς καρφώνει στίς θέσεις τους, οὐρλιάζοντας δυνατά κι ἄγρια:

— Σταθῆτε σκυλιά!... Τὴν παραμικρὴ κίνησι ἂν κάνετε, θ' ἀδειάσω καί τίς δώδεκα σφαῖρες μου πάνω στόν Γκαούρ. Θά τόν σκοτώσω!...

Τὸ δάκτυλο τῆς ἀδίστακτης κακοῦργας Γυναίκας βρίσκεται μαζεμμένο στὴ σκανδάλη. Λίγο νὰ τὸ τραβήξῃ ἀκόμα, καί τὰ πυρωμένα βλήματα θά κάνουν κόσκινο τὸ κορμὶ τοῦ ὑπέροχου "Ελληνα. Καί ὁ Χάρος θά ῥθῇ γρήγορα νά τόν σκεπάσῃ μέ τίς μαῦρες φτεροῦγες του!...

"Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας καί οἱ Σύντροφοί του, τὸ καταλαβαίνουν αὐτό. Ξέ-

ρουν πὼς τὸ χέρι τῆς Μοράμπα δὲν θά διατάσῃ καθόλου νά κἀνῇ ἕνα τέτοιο ἔγκλημα! Πρώτῃ ἡ Ταταμπού ἀναγκάζεται νά τὴ θερμοπαρακαλέσῃ:

— Εἶναι ὁ "Ανδρας μου, καλή μου Γυναίκα! Λυπήσου με! Μὴ μοῦ κάνεις αὐτὸ τὸ κακό! Θά σέ βοηθήσουμε νά ξαναβρῆς τοὺς συντρόφους σου... Νά ξαναγυρίσετε στό Μεγάλο Λιμάνι... Καί ἀπὸ "κεῖ στὴν Πατρίδα σας...

"Η κακοῦργα "Ιταλίδα κυττάζει μὲ λυσσασμένο μῖσος τὴν πανώρια μελαψή "Ελληνίδα. Μουγγρίζει μὲ σφιγμένα τὰ δόντια τῆς:

— Σκάσε, μαῦρη σκύλα!... "Ο Γκαούρ, ἢ θά γίνῃ δικός μου, ἢ θά πεθάνῃ! "Ετσι κι ἄλλοιὼς δὲν πρόκειται νά τὸν ξαναδῇς!...

"Αμέσως μετὰ τὴν Ταταμπού, καί στόν ἴδιο παρακλητικό τόνο, τῆς μιλάει ὁ Μάξ "Αρλαν:

— Πάρε, κυρά μου, κι ὁλοὺς αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς, πού φόρτωσες στ' αὐτοκίνητά σου. Μόνο μὴν κάνῃς κακὸ στόν Γκαούρ!...

"Ο Ταρζάν συμπληρώνει:

— "Αν θέλῃς, νά σοῦ δώσω με κι ἄλλα ἑλεφαντόδοντα! Κι ἄλλες προβιές θεριῶν. Κι ἄλλα πολύτιμα πετράδια!...

Τελευταῖος ἐπεμβαίνει ὁ Κραγιαμπού. Αὐτὸς δὲν τὴν παρακαλεῖ. Μόνο τὴν προειδοποιεῖ:

— Πρὶν τραβήξῃς τὴ σκανδάλη, πρόσεξε καλά, Μοράμ-

πα: 'Από τη στιγμή που ο Γκαούρ θα σωριασθή κάτω νεκρός, τὰ χέρια μας λευθερώνονται... Καί θα τὰ χρησιμοποίησουμε άμέσως για νά σέ σπαράξουμε... Φρικτός θάνατος σέ περιμένει!...

— Χά, χά, χά!... καγχάζει ή πανέμορφη 'Ιταλίδα.

Καί προσθέτει:

— Χαμένες πάνε οι άπειλές σου, μικρούλη μου! 'Η Μοράμπα ποτέ της δέν έχει φοβηθή!...

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας, σάν ποιηρός που είναι, μεταχειρίζεται πολλά έξυπνα

τεχνάσματα για νά την ξεγελάση...

"Ομως τίποτα δέν καταφέρνει. 'Η σκληρή 'Ιταλίδα δέν πέφτει σέ καμμία από τις παγίδες του...

Ο ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ ΔΕΙΛΙΑΖΕΙ

Καί νά: Ξαφνικά την άκού-νε νά φωνάζη στον Μάξ "Αρ-λαν:

— "Ε, 'Ομορφονιέ, έσύ! 'Ανέβα γρήγορα στο αυτοκίνητο αυτό, που βρίσκεται τό κλουδί με τον Γκαούρ, καί

'Ο Ποκοπίκο αρχίζει νά γράφη : «'Αείμνηστος μαμζέλ Χουχού: Πρώτον έρχομαι νά άρωτήξω διά την καλήν σας ύγείαν. Καί...

βάλε μπροστά τη μηχανή του. Θά τραβήξεις κατά τὸ νοτιά. Καὶ δὲν θά σταματήσης, παρὰ μονάχα σὰν σὲ διατάξω ἐγώ. Κατάλαβες;

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς ἄλλους Συντρόφους, διατάζει:

— Ἐσεῖς οἱ τρεῖς θά μείνετε ἀκίνητοι ἐδῶ!...

Ὁ Ἀμερικανὸς ξέρει ποιά τύχη τὸν περιμένει ἂν καθήσῃ στὸ βολάν: Μόλις φέρει τὸ φορτηγὸ αὐτοκίνητο σὲ κάποια ἀπόστασι, ἡ Μοράμπα θά τὸν διατάξῃ νὰ σταματήσει. Ἐνῶ, ταυτόχρονα σχεδόν, θά τοῦ φυτέψῃ καὶ μιὰ σφαῖρα της στὸ κεφάλι... Ὑστερα θά πετάξῃ τὸ πτώμα του ἔξω. Καὶ παίρνοντας ἐκείνη τὴ θέσι του, θά ξαναβάλῃ μπροστά τὴ μηχανή. Θά γίνῃ ἀφαντῇ, σέρνοντας μαζὶ της τὸ σιδερένιο κλουβὶ μὲ τὸν πανώριον καὶ γιγαντώσωμο Ἕλληνα...

Ἔτσι, ὁ Μάξ Ἀρλαν, τῆς λέει ψέμματα:

— Δυστυχῶς, Μοράμπα... Δὲν ξέρω νὰ ὀδηγῶ αὐτοκίνητο!...

Ἡ κακούργα Γυναίκα τρίζει μὲ λύσσα τὰ δόντια της. Μουγγρίζει ἄγρια:

— Ἀνέβα, γιατί θά τραβήξω τὴ σκανδάλη. Ὁ φίλος σου, ποῦ γιὰ νὰ τὸν σώσῃς μὲ ξεγέλασες, (*) θά σωριαστῇ κάτω σὰν ψόφιο σκυλὶ!

(*) Ὁ Ἀμερικανὸς μὲ τὸ πρόσχημα πῶς θά τῆς χαρίσῃ ἐλαφραντόδοντα καὶ πολύτιμα

Ἐμπρός, λοιπόν! Ἐμπρός εἶπα!...

Ὁ κίνδυνος γιὰ τὸν σκλαβωμένο Γκαούρ εἶναι τραγικὸς τώρα!... Ἔτσι καὶ μ' ἔνα ταυτόχρονο πῆδημα, οἱ δυὸ Ἀντρες — ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Κραγιαμποῦ — φθάνουν στὴν πόρτα τοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου:

— Ξέρω ἐγὼ νὰ ὀδηγῶ, κυρά μου! τῆς λέει πρόθυμα ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Θά σὲ πᾶω ὅπου θέλεις!...

— Ὁχι! Ἐγὼ ξέρω νὰ ὀδηγῶ καλύτερα! τῆς φωνάζει ὁ Κραγιαμποῦ, θέλοντας νὰ σώσῃ ἔτσι καὶ τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Πατέρα του!...

Ὁ Ταρζάν κάνει νὰ τὸ παραμερίσῃ γιὰ νὰ μπῇ ἐκεῖνος στὸ αὐτοκίνητο. Ὅμως ὁ Γίος του, μὲ μιὰ δυνατὴ σπρωξιά, τὸν σωριάζει ξαφνικὰ κάτω. Καὶ μ' ἓνα πῆδημα, βρίσκεται καθισμένος στὴ θέσι τοῦ ὀδηγοῦ...

Ἀρπιάζει τὸ βολάν στὰ χέρια του. Βάζει σὲ κίνησι τὴ μηχανή. Ξεκινάει ἀργά...

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς Ταταμποῦ, πετάνε ἀστραπὲς ὀργῆς καὶ μίσους! Ἡ φρίκη ποῦ νοιώθει γιὰ τὸν βέθαιο χαμὸ τοῦ Γκαούρ καὶ τοῦ Κραγιαμποῦ, τῆς σαλεύει τὸ λογικόν. Δὲν ξέρει πιά τί κάνει!...

Ἔτσι, σὰν τρελλὴ καὶ μαρνασμένη χύνεται πίσω ἀπὸ τὸ

πετράδιον, εἶχε φέρει τὴ Μοράμπα καὶ τοὺς κακούργους τῆς στὴν καλύβα του.

αυτοκίνητο που φεύγει... Μ' ένα πήδημα, βρίσκεται πάνω του. Ζητάει ν' αρπάξει τη φοβερή 'Ιταλίδα. Νά την σπαράξει με νύχια και δόντια...

Ο Ταρζάν και ο Μάξ "Αρλαν μαρμαρώνουν. Καταλαβαίνουν τι θά συμβή. Τό μοιραίο είναι αναπόφευκτο!...

Και νά: 'Η Μοράμπα, πριν ακόμα τη φθάση ή Ταταμπού, σημαδεύει τη ράχι του Γκαούρ. Και τραβάει τη σκανδάλη του πιστολιού της...

Ο... ΓΥΝΑΙΚΟΚΛΥΤΑΣ!

"Όμως ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου πριν αντιλήψη ό πυροβολισμός, ακούγεται ένα «γκάπ»!...

Τό πιστόλι ξεφεύγει από τό χέρι της τρομερής 'Ιταλίδας. ένώ ταυτόχρονα γίνεται και ή έκπυρσοκρότησι.

"Ετσι, τό πυρωμένο βλήμα δέν βρίσκει στη ράχι του Γκαούρ. Ξεφεύγει, σφυρίζοντας, ψηλά πρὸς τὸν οὐρανό...

Ο μελαψὸς Γιγαντας ἔχει σωθῆ από βέβαιον θάνατον...

Ο Κραγιαμπού φρενάρει άμέσως τό αυτοκίνητο. Πετιέται έξω...

Τὴν ίδια στιγμή, ακούγεται ή βαρεία και άγέρωχη φωνή του φοβερού και τρομερού Ποκοπίκο:

— Πάει κ' ή 'Ιταλίδα! Τῆς τῆ μάσησα τὴν ψυχάρα, άδερφέ μου!...

Νά τι εἶχε συμβῆ:

Ο Νάνος, μικροσκοπικός

καθώς είναι, κατάφερε νά ξεγλυστρήσει στο βάθος σκοτάδι τῆς νύκτας. Νά σκαρφαλώσει άθέατος σά πλαίσια του φορτηγού αυτοκινήτου. Νά κρυφτῆ πίσω από τῆ Μοράμπα!

"Ετσι, από κεί, μόλις ή 'Ιταλίδα ἔκανε νά τραθήξει τῆ σκανδάλη, γιά νά σκοτώσει τόν Γκαούρ, ό Ποκοπίκο γίνεκε γιά μιá άκόμα φορά σωτήρας!...

Σήκωσε τῆ θρυλική σκουριασμένη χατζάρα του. Κτύπησε με δύναμι τό χέρι τῆς Μοράμπα, τῆ στιγμή ακριβώς πού ἔκείνη τραβούσε τῆ σκανδάλη!...

Και τό πιστόλι ξέφυγε από τό χέρι της, ένώ ταυτόχρονα γινόταν και ή έκπυρσοκρότησι... "Ετσι ή σφαίρα, παίρνοντας άλλη κατεύθυνσι, τράβηξε ψηλά γιά τόν οὐρανό!...

"Ολ' αυτά γίναν μέσα σέ μιá στιγμή μονάχα!...

Η 'Ιταλίδα κρατάει τώρα τό κτυπημένο χέρι της, ούρλιάζοντας από φρικτούς κι άβάστακτους πόνους!

Στό μεταξύ ή Ταταμπού πού βρίσκεται κοντά, τὴν αρπάζει από τό λαιμό. Τῆ σφίγγει με λύσσα και μανία. Λαχταράει νά τὴν πνίξη!...

Ο Ποκοπίκο πηδά τῶρα από τό σταματημένο αυτοκίνητο, μурμουρίζοντας βαρεία:

— Έγώ διέπραξα τό καθήκον μου! Τῶρα θά σπάσω πλάξ με τόν γυναικοκαυγά!

Ο Ταρζάν, ό Μάξ "Αρλαν και ό Κραγιαμπού συνέρχονται από τὴν πρώτη έντύπωσι.

Πηδώνε κι αυτοί σθέλτοι πάνω στο φορτηγό αυτοκίνητο που βρίσκεται το κλουβί. Ζητάνε να χωρίσουνε τις δυο γυναικές....

"Όμως στέκεται αδύνατο να το υπορέσουν.

Μοράμπα αν έκοβαν τα χέρια της Ταταμπού, θα ήταν δυνατόν να τα ξεκολλήσουν από το λαιμό της 'Ιταλίδας!

'Αλλοίμονο!... 'Από το σφιγμένο λαιμό της Μοράμπα βγαίνει τώρα ένας μακάθριος επιθανάτιος ρόγχος. Τα μάτια της κοντεύουν να πεταχτούν έξω από τις κόγχες τους. Το στόμα της έχει απομείνει ανοικτό, με την ξεραμένη γλώσσα έξω!

Οι τρεις άνδρες δέν μπορούν να κάνουν τίποτα. 'Η μανιασμένη 'Ελληνίδα θα την πνίξη!

"Όμως ξαφνικά, μέσ' από το σιδερένιο κλουβί, ακούγεται ή φωνή του Γκαούρ:

-- 'Αή Ταταμπού!... 'Η Γυναίκα που ζητάς να πνίξης είναι χτυπημένη κι ανήμπορη! Δέν μπορεί να προστατέψη τη ζωή της!....

'Η μελαψή 'Ελληνίδα, ακούγοντας τα λόγια του συντρόφου της, σταματάει άμέσως. Ξεσφίγγει τις παλάμες της από το λαιμό της έτοιμοθάνου της 'Ιταλίδας.

'Η Μοράμπα παίρνει βαθιές και γρήγορες ανάσες...

'Η Ταταμπού γυρίζει τώρα στο κλουβί. Πάνω σ' αυτό ζητάει να ξεσπάση τη λύσσα και τη μανία της. Θέλει να

λυγίση τα σιδερένια κάγκελα. Νά τα σπάση!

"Όμως ο Κραγιαμπού προφθαίνει. Μ' ένα πήδημα βρίσκεται πάνω στο φορτηγό αυτοκίνητο. Τραβάει τις αμπαρές του κλουβιού. 'Ανοίγει την πόρτα του. Λευθερώνει τον σκλαβωμένο Γκαούρ.

Σχεδόν ταυτόχρονα ο Μάξ "Αρλαν δένει μ' ένα γερό σχοινί τα χέρια και τα πόδια της 'Ιταλίδας....

'Η Ταταμπού πηδάει τώρα κάτω από το φορτηγό. 'Αρπάζει με λαχτάρα στην άγκαλιά της τον Ποκοπίκο. Τον φιλάει, τρελλή από αγάπη κ' εύγνωμοσύνη!

'Ο Νάνος της δίνει κουράγιο:

-- 'Απάνω μου και μη φοβάσαι, κυρά Λουκούμω! Σκᾶσε μου φιλάρες «πολυβολικές»!

'Ο Γκαούρ θέλει ν' αρπάξει τον Ποκοπίκο από την άγκαλιά της συντρόφισσάς του. Νά τον ευχαριστήση κι' αυτός που τού έσωσε τη ζωή...

"Όμως ο «Δυσθεόρατος "Αντρακλας» τον σπρώχνει με θυμό:

-- Κᾶνε στην πάντα, ρε Κύριε! 'Αφού γλέπεις πώς μ' «εργάζεται» ή Μανδάμ!...

.

ΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

"Ολα πιά έχουν πάρει τώρα το πιο ευχάριστο τέλος.

'Ο μελαψός Γίγαντας χαμογελάει στον Μάξ "Αρλαν.

Τὸ παράξενο σαρκοφάγο φυτό, μὲ τὰ μακρυὰ πλατεῖα φύλλα, ἀγκαλιάζει τὸ κορμὶ τοῦ ἄμοιρου Ποκοπίκου...

Τοῦ δείχνει τὶς ματωμένες αὐλακιές τοῦ κορμιοῦ του:

— Μὲ τ' ἀστεία ὅμως, Μάε, μοῦ τὶς «ἔθρεξες» γιὰ καλὰ μὲ τὸ βούρδουλά σου!...

Ὁ Ἀμερικανὸς γελάει καλὰκαρδα. Τοῦ δείχνει τὴν τρομερὴ Μοράμπα, πού βρίσκεται δεμένη κάτω:

— Ἄν δὲν ἔκανα ἔτσι, δὲν θὰ μὲ πίστευε ἡ... «Κυρία» ἀπ' ἐδῶ... Ἔπρεπε νὰ σὲ κτυπᾶω δυνατὰ γιὰ νὰ πιστέψῃ πῶς σὲ μισοῦσα. Ἔτσι μπόρεσα νὰ τὴν ξεγελάσω!...

Καὶ προσθέτει στὸν ἴδιο εὐθυμὸ τόνο:

— Ὑστερα, μὴν ξεχνῆς, ἀγαπητέ μου, πῶς κ' ἐγὼ γιὰ χατήρι σου, ἔφαγα στὴ ζωὴ μου τὴν πρώτη γροθιά ἀπὸ... γυναῖκα!...

Τέλος, χαμηλώνοντα, τὰ μάτια σὰ νὰ ντρέπεται γι' αὐτὸ πού θὰ πῇ, συνεχίζει:

— Γι' αὐτό, λέω, νὰ τὴν κρατήσω δυὸ τρεῖς μῆνες ἐδῶ στὴν καλύβα μου!... Ἴτσι γιὰ τιμωρία της!... Ἐὰ μοῦ μαγειρεύῃ, θὰ μοῦ σκουπίξῃ τὴν καλύβα, θὰ μοῦ πλένῃ τὰ ρούχα...

Ὁ Γκαοὺρ ἀλλάζει ἐμέσῳ ὄψι καὶ ὕφος:

— Όχι! Αυτό δὲν θὰ γίνη ποτέ! τοῦ τὸ ξεκόβει.

Κι ἀμέσως, τραβώντας ἀπὸ τῆ ζώνη τοῦ Μάξ, Ἄρλαν τὸ μαχαίρι, σκύβει πάνω ἀπὸ τὴν Ἰταλίδα. Κόβει μιὰ βιάσι τὰ γερά σχοινιά πού τῇ δέχονται. Τὴ σπηλώνει ἀρθρή.

Ἀμέσως πιάνει τὸ χτυπημένο, ἀπὸ τῆ χατζάρα τοῦ Ποκοπικό, χέρι τῆς. Τὸ ἐξετάζει μὲ προσοχή:

— Τὸ τραῦμα δὲν εἶναι σοβαρό! μουρμουρίζει.

Τέλος, τὴ βοηθάει ν' ἀνέβη στὸ τιμόνι τοῦ αὐτοκινήτου τῆς. Κλείνει τὴν πόρτα. Τῆς λέει ψυχρά:

— Πήγαινε στὸ καλὸ, ξένη! Τὰ θεριά τῆς Ζούγκλας εἶναι πιὸ ἥμερα ἀπὸ σᾶς τοὺς... πολιτισμένους ἀνθρώπους!..

Τὰ μάτια τῆς πανέμμορφης Ἰταλίδας, τὸν κυττάζουν παρὰ ξένα. Ἀπὸ τίς ἄκρες τοὺς κυλᾶνε ἀργὰ δυὸ θολὰ δάκρυα...

Ἀμέσως βάζει σὲ κίνησι τὴ μηχανή τοῦ αὐτοκινήτου...

Τὸ μεγάλο φορτηγὸ, μὲ τὸ ἄδειο τώρα σιδερένιο κλουβί, ξεκινάει ἀπότομα. Παίρνει γρήγορη κατεύθυνσι πρὸς τὸ νοτιά... Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, ἔχει κι ὅλας χαθῇ στὸ σκοτάδι τῆς προχωρημένης πιά νύκτας...

Ὁ Μάξ Ἄρλαν ἔχει ἀπομείνει ἀκίνητος, βαρὺς καὶ συννεφιασμένος... Οἱ γροθιές του σφίγγονται. Τὰ δόντια του τρίζουν ἀπαίσια...

Ἐχει νοιώσει ἀφάνταστη προσβολή ἀπὸ τὸ φέριμο τοῦ

μελαψοῦ Γίγαντα...

Ὁ Ποκοπικό βρίσκει — ἀλλοίμονο — τὴν κατάλληλη στιγμή νὰ τὸν κοροϊδέσῃ. Νὰ σπάσῃ «πλάξ».

Ἔτσι, στέκει μπροστά του θλιμμένος τάχα. Βάζει τὰ χέρια του στὴ μέση. Καὶ τοῦ λέει μὲ εἰρωνική συμπόνια:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου! Πλὴν ὅμως ὁ Γκαουράκος ἔδωσε ἀπολυτήριο στήν... «παραδουλεύτρα» σου!... Κρίμας τὴ χαστουκάρα πού κολάτσισες ἀπὸ τὴν ὠραία νεάνις!...

Ὁ Ἀμερικανὸς μανιάζει τώρα ἀκόμα περισσότερο. Σηκώνει ἀπότομα τὸ δεξὶ τοῦ πόδι. Καὶ τοῦ δίνει μιὰ ἀφάνταστα δυνατὴ κλωτσιά!...

Ὁ Νᾶνος τινάζεται ψηλά, σὰν μαύρη μπάλα!...

Ὅμως, σχεδὸν ἀμέσως, καθὼς περνάει ἀνάμεσα στὺς κορμούς δύο δέντρων, ξεφωνίζει πανηγυρικά:

— Γκώωωωωωλλλλ!...

Καὶ χάνεται κι αὐτὸς στὸ σκοτάδι τῆς τραγικῆς νύκτας!...

ΤΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ ΚΤΥΠΑΕΙ

Χαράματα, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες!...

Βρισκόμαστε στὸ γέρικο κουφαλισμένο δέντρο, πού ἔχουν στήσῃ τὰ λημέρια τοὺς ὁ Ποκοπικό καὶ ἡ Χουχού.

Ἡ μελιστάλακτη Πυγμαία κοιμάται ἀκόμα, πάνω στὸ ψηλὸ κακοφτειαγμένο καλυθάκι τῆς. Στὸ «Ἀπαρτεμάς»

δπως τὸ λέει ἐκεῖνη. "Ἡ στὸν «Καραγκιόζ μπερντέ», δπως τὸ λέει ὁ Νᾶνος.

"Ἡ «Μαύρη Γόησσα» τῆς Γούγκλας, δνειρεύεται, δπως πάντα, γαμπρούς μὲ... πετραχειλία! Καί, κάθε τόσο, παραμιλάει ἀναστενάζοντας:

— "Αχ - βάχ, ἡ καφερούλα! Γιατί νὰ μὴν ἔχω κ' ἐγὼ πέντ' ἔξη ζευγάρια "Αντρες γνήσιους καὶ στεφανωτοὺς. Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!...

Κάτω, ὁ κορμός τοῦ ἴδιου δέντρου, ἔχει ἓνα εὐρύχωρο κούφωμα, μὲ δυὸ ἀνοίγματα. Τὸ ἓνα ἀντίκρου στὸ ἄλλο... Ἐκεῖ «κατοικοεδρεύει» ὁ Ποκοπίκο. Μαζὶ μὲ τὸν θρυλικό του «Ὑπεργαῖδαρο», τὸν τριπόδαρο Καθαρόαιμο!

Εἶναι ἡ «Στοά», δπως τῇ λέει ὁ Νᾶνος. "Ἡ τὸ «Ἀχούρια», δπως τῇ λέει ἡ Χουχού!

Ὁ «Δυσθεόρατος "Αντρακλας», κοιμᾶται ἀγκαλιὰ μὲ τὸ ψωραλέο Σάινι του. Ροχαλίζουν κ' οἱ δυὸ τους ντουέττο: Ὁ ἕνας τένορος, ὁ ἄλλος μπᾶσος!...

Ὁ «φωτοστέφανος» τοῦ «Γαῖδούρειου Ἴππου», οἱ ἀλογόμυγες δηλαδή, ἔχουν κουρνιαξοὶ γύρω στ' ἀνώμαλα ξυλάνια τοιχώματα τοῦ κουφλισαμένου δέντρου.

Ὁ Ποκοπίκο κοιμᾶται χρησιμοποιοῦντας γιὰ μαξιλάρι του τὰ σκελετωμένα καπούλια τοῦ Καθαρόαιμου...

Ἀπὸ βραδὺς ἔχει βάλει τὸ ξυπητήρι νὰ κτυπήσῃ στὶς τέσσαρις τὸ πρωῒ. "Ἡ ἡμέρα

ποὺ ξημερώνει εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ σημαντικὲς τῆς ζωῆς του:

Τὰ ψέμματα τελειώσανε πιά. "Ἐχει πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ παντρευτῇ!...

Καὶ νά: Ἡ ὥρα θᾶναι τέσσαρις πάνω - κάτω. Τὸ πρῶτο χλωμὸ φῶς τῆς αὐγῆς ἔρχεται νὰ ξεθωριάσῃ τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας...

Μόλις ἔχει ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ...

Οἱ ἀλογόμυγες τοῦ Ὑπεργαῖδαρου ξυπνᾶνε πρόσχαρες καὶ ὀρεξάτες, στὸ πρῶτο θαμπὸ φῶς τῆς ἡμέρας ποὺ ἔρχεται. Κι ἀμέσως, κάνουν ἔφοδο στὰ «καπούλια του, γιὰ τὸ... πρωῒνὸ ρόφημα!

Αὐτὸ ἦτανε! Τὸ «ξυπητήρι» ἀρχίζει νὰ λειτουργῇ.

Τὸ τρίποδο...θεριό, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ ροχαλητὸ του, τινάζει δεξιὰ κι ἀριστερὰ τὴν οὐρά του. Ζητάει, ἀσυναίσθητα, νὰ διώξῃ τὰ ἐνοχλητικὰ ἔντομα... Ἡ φοῦντα τῆς κτυπάει στὰ μούτρα τὸν κοιμισμένο Ποκοπίκο...

Ὁ Νᾶνος ἀνοίγει ξαφνιασμένος τὰ μάτια του. Καὶ πετιέται ὀρθός, μουρμουρίζοντας μαχμουρλιδικά:

— Ἀμάν, ξυπητηράκι, ἀδερφέ μου! Στὸ καντίνι δουλεύει!...

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος καὶ βαθεῖα συλλογισμένος. Τέλος βγαίνει ἀπὸ τὴν «Στοά». Σηκώνει, πρὸς τὰ ψηλά κλαδιὰ τοῦ δέντρου, τὸ κεφάλι του. Ρίχνει μιὰ θλιμμένη ματιὰ στὸν «Καραγκιόζ

μπεντέ», τῆς Πυγμαίας. Κι ἀντιστενάζει σπαραξικάρδια:

— Ἰχλαίπωρος Χουχάρα!.. Σήμερις, κλάφτα Χαράλαμ-πη! Ὁ «Ἀντρακλάς» σου ὑπεκλίνεται ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι δυνύχων! Ἡ ἀγκιναρώ-δης καρδιά μου σὲ λυπεῖται. Πλὴν ὅμως: κόψε τὸ σθέρκο σου!

Ὁ! αὐτὰ τὰ ψιθυρίζει πολὺ - πολὺ σιγά. Γιατί ἂν κά-νη πῶς ξυπνάει ἡ Πυγμαία καὶ ἴδῃ στὴ τι πρόκειται νὰ σου εἰπῇ, ὁ Ποκοπικό θὰ τὰ βρῇ πολὺ σκεῦρα!

Ἔτσι, προχωρεῖ ἀμέσως σ' ἓνα κοντινὸ νεαρὸ δέντρο. Μὲ τὴ χετζάρα του χαράζει τὸν τριφερό φλοιὸ τοῦ κορμοῦ του. Ἀφαιρεῖ ἓνα μεγαλοῦ-το κο τετράγων. κομμάτι. Ἀ-πὸ τὴ μέσα μυριά εἶναι λεῖο καὶ κάτασπρο σὰν χαρτί!...

Κάπου ἐκεῖ κοντὰ βρίσκον-ται τὰ λείψανα μιᾶς μικρῆς σθήσιμης φωτιάς... Ὁ Νά-νος: ξεδιαλέγει ἀπὸ τίς στά-χτες τῆς ἓνα λεπτὸ καὶ κάπως μικροῦλὸ καρβουνάκι...

Ἔτσι, μαζί με αὐτὸ καὶ με τὴν τετράγωνη φλούδα, ξανα-τρύπαινε στὴ Στοά του. Κά-θεται σταυροπόδι τὰ καπούλια τοῦ Καθαρόαιμου. Σαλιώνει σκεπτικὸς τὴ μύτη τοῦ μα-κρου, οὐ κάρβουνου. Κι ἀρχί-ζε νὰ γράφῃ:

«Ἀείμηστος Μαμζέλ: Πρῶ-τον, ἔρχομαι νὰ ἀρωτήσω διὰ τὴν καλὴν σας ὑγείαν. Καὶ δεῦτερον, ἂν ἀρωτᾶτε καὶ δι' ἐμέ, τὴν πάτησα τὴν πεπονό-φλουα! Τούτέστιν: Ἡσάτας

χόρευες, ποὺ θὰ πάη γόνα! Κι ἂν ἀρωτᾶτε καὶ περὶ διὰ τὸ ὄνομα τῆς λεγάμενης: Μαμζέλ Χλάπ!

»Διὰ ταῦτα, τὸ λοιπόν, ἂν καταλαβῇ πῶς δὲν δύνα-σαι νὰ ζήσης ἀνευ ἐμοῦ, αὐτο-κτόνα ἐλευθέρως!

»Ἔτερον οὐδὲν καὶ ἡ μνή-μη σου αἰώνια... Ἀμήν!...

Ὁ Ποκοπικός»

Ἀφίνει τώρα τὴν ἐπιστολὴ μέσα στὴ «Στοά» καὶ σκουν-τάει τὸν Καθαρόαιμο:

— Ξύπνα, Σαῖνάρα μου! Σήμερις παντρεύομαι. Καὶ στά... δικὰ σου, μετὰ τὸ καλὸ!

Ὁ Ὑπεργάιδας σηκώνε-ται μαχμουρλῆς. Ἀνοίγει τίς ἀγαρμπες μασσέλες του. Κά-νει νὰ πάρῃ τὸ πρωῒνὸ ἀμανε-δάκι του... Ὁ Νᾶνος μόλις προφθαίνει καὶ τοῦ ἀγκαλιά-ζει τὰ σαγόνια. Τοῦ κλείνει τὸ στόμα:

— Σκασιμὸς βλάξ! Θὰ ξυ-πνήσης τὴ Χουχού!...

Ὁ Καθαρόαιμος βλέπει τώ-ρα τὴν πράσινη τρυφερὴ φλού-δα. Κάνει νὰ τὴν ἀρπάξῃ στὶς λαίμαργες μασσέλες του!

Ὁ Ποκοπικό, πάλι τὸν ἐμ-ποδίζει:

— Βρέ, οὐστ! Τὴν ἐπιστο-λάρὰ μου θὰ φᾶς, ξελιγωμέ-νε;

Καὶ τραβῶντας τὸν ἀμέσως ἀπὸ τὸ αὐτί, τὸν βγάξει ἔξω ἀπὸ τὴ Στοά.

Ὁ Ὑπεργάιδας κυττάζει παραπονιάρικα τὴ χλωρὴ κι ὀρεκτικὴ φλούδα. Ἐνῶ ὁ Νᾶ-νος πιδάει σθέλτος στὴν «κο-φτερὴ» ράχι του. Ρίχνει κι

άλλη μιὰ θλιμμένη ματιά
πρὸς τὸ Ἀπαρτεμάν τῆς Πυ-
γμαίας. Καὶ ψιθυρίζει τρα-
γουδιστὰ ἓνα τελευταῖο ἀπο-
χαιρετιστήριο στιχάκι:

«Γεῖά σου, Γερωντοκόρα μου,
καὶ μὴ σοῦ καίγεται καρφά-
(κι !

Νᾶσαι καλά, νὰ χαίρεσαι,
τὸ θρυλικό σου... τσουλα-
(φάκι!»

Ὁ Ποκοπίκο προχωρεῖ εὐ-
τυχισμένος μὰ καί... μελαγ-
χολικός!

Ἀπὸ τὸ νοῦ του περνᾶνε

σὰν κινηματογραφικὴ ταινία
τὰ γεγονότα τῆς προηγούμε-
νης ἡμέρας.

Ἄς τὰ παρακολουθήσουμε
κ' ἐμεῖς...

ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΕΡΩΤΑΣ!

Πέρα μακριά, πρὸς τὸ μέ-
ρος τοῦ βορριᾶ, ζῇ μιὰ μεγά-
λη καὶ παράξενη φυλὴ μαύ-
ρων Καννιθάλων...

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, εἶνα-
δλοι τοὺς νέοι, ἄμορφοι καί
δυνατοί. Γέροι καὶ γριεὲς δὲν
υπάρχουνε σ' αὐτὴ τὴ φυλὴ!

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» τῆς Ζούγκλας, ποὺ δέχεται τὴν τρομακτικὴ
κλωτσιὰ τοῦ ἀπαίσιου Γιαχάμπα, τινάζεται σὰν βολίδια στὸν
ἀέρα!...

Οἱ ἄνδρες ἐκεῖ φθάνουν μέχρι τὰ εἰκοσιπέντε τοὺς καὶ σταματοῦν. Δὲν μεγαλώνουν ἄλλο. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ γυναῖκες. Μόνο πού αὐτὲς σταματᾶνε στὰ δεκαοκτώ!

Βασίλισσά τοὺς εἶναι ἡ Ἀλθάζ. Ὡραιότερη γυναῖκα δὲν ἔχει γεννηθῇ στὸν Κόσμο!

Ὅμως τόσο αὐτὴ, ὅσο καὶ οἱ ὑπήκοοί της, εἶναι τρομεροὶ ἀνθρωποφάγοι.

Κάπου, σὲ μιὰ ὑπόγεια σπηλιά τῆς Χώρας τοὺς, βρίσκεται μιὰ μαγικὴ Πηγὴ. Ἡ πηγὴ «Λόφ - Ντάκ - Ρέζ», ὅπως τὴ λένε. Οἱ τρεῖς αὐτὲς λέξεις σημαίνουν: Νειάτα, Ὁμορφιά, Δύναμι!

Κι ἀλήθεια! Φθάνει νὰ πῇ κανεῖς, μονάχα μιὰ γουλιὰ, ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς πηγῆς αὐτῆς, γιὰ νὰ γίνῃ ἀμέσως ἓνα νέο, ὁμορφο καὶ δυνατό παλικάρι! Ἔστω ἀκόμα κι ἂν εἶναι γέρος, ἄσχημος καὶ σακάτης.

Μὰ δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλο νὰ πῇς ἀπ' αὐτὸ τὸ θαυματουργὸ νερό. Γιατὶ τὴν Πηγὴ τὴν φυλάει ἄγρυπνος, μέρα καὶ νύκτα, ὁ τρομερὸς Μάγος Βόρζαχ.

Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον πού θὰ τολμήσῃ νὰ κατέβῃ στὴν ὑπόγεια Σπηλιά. Φρικτὸς θά ντασ τὸν περιμένει!

Παράξενος ἀκόμα εἶναι καὶ ὁ τρόπος πού οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες τῆς φυλῆς αὐτῆς, καταφέρνουν νὰ ξεγελᾶνε τὰ θύματά τοὺς καὶ νὰ τὰ τρώνε...

Οἱ ἄνδρες — ὅλοι νέοι, ὁμορφοὶ καὶ δυνατοὶ — γυρί-

ζουν σὰν κυνηγοὶ θηρίων τὰ χα, στὰ κοντινὰ καὶ μακρινὰ χωριά.

Ὅσες ἰθαγενεῖς γυναῖκες τοὺς βλέπουν, μαγεύονται ἀπὸ τὰ νειάτα, τὴ δύναμι καὶ τὴν ὁμορφιά τοὺς. Καὶ σὰν ὑπνωτισμένες, οἱ ἄμοιρες, τοὺς ἀκολουθοῦν γιὰ νὰ γίνουν συντρόφισσές τοὺς...

Ἔτσι ἐκεῖνοι, μὲ γλυκόλογα καὶ ὑποσχέσεις, τὶς παρασέρνουν στὸ μεγάλο χωριὸ τῆς παράξενης φυλῆς τοὺς...

Ἐκεῖ, ὅπου ἀπὸ μιὰ μεγαλόπρεπη ξωτικὴ τελετὴ, τὶς βράζουν σὲ μεγάλα πῆλινα καζάνια. Καὶ τὶς καταβροχθίζουν μὲ μεγάλῃ λαίμαργιᾳ καὶ... ἀγάπῃ!...

Τὸ ἴδιο, βέβαια, κάνουν καὶ οἱ γυναῖκες τοὺς. Τριγυρίζουν κι αὐτὲς μονάχες, στὴ Ζούγκλα. Καὶ ξεμυαλίζουν τοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς μὲ τὴν ὁμορφιά, τὴ χάρι καὶ τὰ λουλουδισμένα νειάτα τοὺς!

Τέλος, τοὺς φέρνουν κι' ἐκεῖνες, στὸ χωριὸ! Καὶ τοὺς σιγυρίζουνε καλὰ μὲ τὰ... μαργαριταρένια δόντια τοὺς!

Ἡ βασίλισσα Ἀλθάζ ἔχει στὸ χορταρένιο παλάτι της μιὰ ὑπέρβρια. Τὴ Χλάπ, ὅπως τὴ λένε. Εἶναι μιὰ νέα, πανέμορφη, μὰ καὶ ἀφάνταστα λαίμαργη Κοπέλλα!

Χθές, πρωτὶ - πρωτὶ, ἡ Χλάπ εἶχε βγῇ στὴ Ζούγκλα γιὰ τὸ συνηθισμένο της... Ἀνδροκυνηγι! Μὰ ὅπου κι' ἂν γύρισε, παντοῦ ἀτυχία. Κανέναν νέον ἰθαγενῆ δὲν ἔτυχε ν' ἀπαντήσῃ. Ὅλο γέρους, πού μὲ δυο-

κολία ξσερναν τὰ πόδια τους. Καί φυσικά, δὲν ἔδειχναν κανένα ἐνδιαφέρον στὰ νειάτα καὶ στὴν ὁμορφιά της. Μὰ καὶ ἡ Χλάπ δὲν ἐνδιαφερόταν γι' αὐτούς. Οἱ γέροι ἔχουνε πολὺ ἄνυστο, ἀλλὰ καὶ σκληρὰ κρέας!...

Ὅμως, κατὰ τὸ μεσημέρι, ἡ τύχη τῆς χαμογέλασε ξαφνικά: Ἕνας «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας», μὲ μιὰ σκουριασμένη καὶ σπασμένη χατζάρα, παρουσιάζεται μπροστὰ της...

Καὶ ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπικό, ξετρελλαίνεται ἀντικρύζοντας τὴν ὁμορφιά της... Μαρμαρώνει γιὰ λίγο κυττάζοντάς την χαμένα! Θέλει νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμό του. Μὰ τὸ μυαλό του ἔχει θολώσει. Ἡ γλῶσσα του μπερδεύεται. Δὲν ξέρεي τί λέει:

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου! Κοπέλλα εἶς' ἐσύ, γιὰ λουκουμάς... ἀλλοίθωρος;!

Μὰ καὶ ἡ πανέμορφη καὶ λαίμαργη ἀραπινούλα, δὲν νοιώθει λιγώτερο ἐνθουσιασμό γιὰ τὴ γνωριμία της μὲ τὸν Νᾶνο. Μικροκαμωμένος καὶ στρουμπουλός, καθὼς εἶναι μὲ τὴν ὀλοστρόγγυλη φουσκωτὴ κοιλίτσα του, τῆς φαίνεται σὰν λαχταριστὸ μαῦρο γουρουνόπουλο!...

Τὸν κυττάζει καὶ τὰ χεῖλια της... δακρύζουν ἀπὸ τὴ συγκίνησι!...

Ὁ Ποκοπικό μουρμουρίζει:

— Γλέπω, Μαμζέλ, πὼς μὲ γλέπετε καὶ τρέχουνε τὰ σά-

λια σας ψυχολιδόν! Κατὰ τὰ φαινόμενα τσιμπηθήκατε δι' ἐμέ τοῦ λόγου μου! Τοὔτέστι τῇ... δαγκώσατε τὴ λαμαρίνα. Ὁλέ!...

Ἡ Ἀραπίνα, ζητάει τώρα νὰ τὸν ξελογιάσῃ. Νὰ τὸν τραθήξῃ κατὰ τὸ χωριό της. Δὲν βλέπει τὴν ὥρα, πότε νὰ τὸν καμαρώσῃ μέσα στὸ μεγάλο πῆλινο καζάνι της:

— Ἀχ, τί ὁμορφος πού εἶσαι! τοῦ ψιθυρίζει γλυκά.

— Εἶμαι καὶ φαίνομαι κι ἀνάγκη δὲν σ' ἔχω! τῆς ἀποκρίνεται ἀγέρωχα ὁ «Σκληρὸς Ἀντρας».

Ἡ χαριτωμένη ἀνθρωποφάγα, χαμογελάει:

— Εἶσαι καὶ ἔξυπνος!

— Καὶ ἔξυπνος καὶ γόης καὶ λεβέντης καὶ καραμπουζουκλής!...

— Ἐλα, λοιπόν, στὸ χωριό μου νὰ παντρευτοῦμε! Θὰ ζήσουμε σὰν δυὸ ἀγαπημένα ἀρκουδάκια!

Ὁ Ποκοπικό ξελιγώνεται. Δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ ἄλλο τὴ «Σκληρανθρωσύνη» του! Καὶ τὴ ρωτᾷ ὅσο μπορεῖ πὺ γλυκά. Ἀπὸ τίς κόκκινες χειλάρες του, στάζει χαρουπόμελο ἔξτρα:

— Μὲ τὸ μαρδόν, Μαμζέλ! Μοῦ χαρίζετε τὸ τρελλό σας ὀνοματάκι;

Ἐκεῖνη χαμηλώνει τὰ μάτια. Ἀποκρίνεται μὲ νάζι καὶ τσακпинιά:

— Χλάπ!

— Πὼς εἶπατε;!

— Χλάπ!

Ὁ Νᾶνος ψιθυρίζει ρωμαν-

τικά, σά νά παραμιλάη σ' ἑ-
ια γλυκό δνείρο:

—Υπεροχῶδες ὀνοματάκι!
Χλάπ! Χλάπ-Χλούπ! Χλάπ-
χλούπ!... Ὅταν τ' ἀκούω,
θαρρῶ πὼς τρώω... πατσά
νυκτός!...

Ἡ Ἀραπινούλα τὸν πιάνει
ἀπὸ τὸ χέρι:

—Πᾶμε λοιπόν!... Ἀφοῦ
κ' ἐσύ μ' ἀγαπᾷς, πᾶμε σὸ
χωριό μου! Πᾶμε...

Ὁ Ποκοπικό τραβάει ἀπό-
τομα καὶ λευθερώνει τὸ χέρι
του:

—Ὅχι ἀκόμα! Ἀδυνατῶ ἐ-
πὶ τοῦ παρόντου!...

—Μὰ γιατί, ἀγαπημένε
μου;

—Καθότι τυγχάνω ἀρρα-
θωνιάρης μετὰ τῆς Χουχοῦς.

—Μὰ τότε;

—Ἄνευ πρῶτα νά σχολάσω
τῇ Χουχοῦ, δὲν γίνεται τίπο-
τις... Ξαναπέρασε, τὸ λοι-
πόν, αὔριο νά σέ... κλέψω!

Ὅμως ἡ «μαμζέλ Χλάπ»,
χάνει τὴν ὑπομονή της. Ἀ-
φάνταστα λαίμαργη καθὼς
εἶναι, δὲν μπορεῖ νά κρατηθῇ
ἄλλο...

Ἐτσι ἀρπάζοντας τὸν
«γαμπρὸ» ἀπὸ τὸ λαϊμό, σὰν
κοκκορόπουλο, τὸ βάζει στὰ
πόδια...

Ὁ Ποκοπικό σπαρταράει
σὰν σπουργίτης πιασμένος
σὸ δόκανο. Ξεφωνίζει πνι-
γμένα:

—Σιγά, μωρή Χλαπαχλού-
πα! Παράταμε μιὰ στιγμή νά
σέ... σφάξω!...

Ποῖος τὸν ἀκούει ὅμως...
Τὰ πόδια τῆς πεινασμένης δ-

μορφῆς Ἀραπινούλας ἔχουν
κάνει φτερά!

Ὁ Νᾶνος τὸ παίρνει ἀπό-
φαςι:

—Ἐ ρε, πὼς τὶς μαγεύω τὶς
φουκαριάρες τὶς Γυνές! μούρ-
μουρίζει. Μεγάλος Δονζουά-
ναρος τυγχάνω! Πολύ... μέ
γουςτάρω, ἀδερφέ μου!...

Ὅμως, τὴν ἴδια στιγμή κά-
τι ἀναπάντεχο γίνεται:

Ἡ Χλάπ, σταματάει ἀπότο-
μα, παρατάει κάτω τὸν Ποκο-
πικό. Καὶ τοῦ λέει βιαστικά:

—Δίκηο ἔχεις! Καλύτερα
αὔριο. Θά σέ περιμένω πάλι
ἐδῶ... Νά ρθῆς γι' νά παν-
τρευτοῦμε! Σέ ἀγαπῶ! Σέ
ἀγαπῶ πολύ!...

Καὶ τὸ ξαναθάζει στὰ πό-
δια, ἀλλάζοντας κατεύθυνσι.
Τρέχει τώρα πρὸς τ' ἀριστε-
ρά, σά νά τὴν κυνηγᾶνε.

Ὁ «Δουσεόρατος Ἄντρα-
κλας», τακτοποιεῖ τὸν στραμ-
πουληγμένο σθέρκο του. Τῆς
φωνάζει:

—Ἐν τάξει, Χλαπαχλούπα
μου! Αὔριον ἐνταῦθα. Θά
καὶ τὸ πελεκούδι, μετὰ συγ-
χωρήσεως!...

Ὅμως ὁ ἄμοιρος, γυρισμέ-
νος καθὼς εἶναι τώρα πρὸς
τ' ἀριστερά, δὲν βλέπει μπρο-
στὰ του...

Καὶ νά: Ξαφνικά νοιώθει
μιὰ τεράστια χερούκλα νά τὸν
ἀρπάζει. Ταυτόχρονα καὶ μιὰ
βαρεῖα φωνὴ νά τὸν ρωτᾷ:

—Ποιά εἶν' αὕτη; Ποιά ἦ-
ταν αὕτη ποὺ ἔφυγε;

Ὁ Ποκοπικό ἀντικρύζει μὲ
φρίκη μπροστὰ του τὸν γιγάν-
τιο Γιαχάμπα. Τοῦ ἀποκρίνε-

ται κλαψιάρικα:

— 'Αμάν, Καρπουζοκέφαλε! Μήν της κάνης κακό! Μήν χλαπαχλουπίσης τη Χλαπαχλουτίσα μου! Τήν ήγαπώ και μέ ήγαπεί!...

Ο μαύρος Φύλαρχος, από τὸ ντυσιμό της 'Αραπινούλας και ἀπὸ τὴν ὑπέροχη ὁμορφιά της, ἔχει ὑποψιασθῇ, πὼς ἀνήκει στὴ φυλὴ τῆς βασιλισσας 'Αλθάζ...

Τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς του εἶναι νὰ μάθη ποῦ βρίσκεται ἡ μαγικὴ Πηγὴ. Θέλει νὰ πιῇ ἀπὸ τὸ θαυματουργὸ νερὸ της. Νὰ ξαναγίνει νέος, ὁμορφος, κι ἀκόμα πιὸ δυνατός, ἀπ' ὅ,τι εἶναι!...

— Λέγε, λοιπόν! διατάζει ἄγρια τὸν Ποκοπικό. Λέγε τί ξέρεις γι' αὐτήν! Μίλα γιατί θὰ σὲ πνίξω!...

Ο Νάνος, ἀπὸ τὴ λαχτάρα του, κάθεται καὶ τοῦ τὰ δίνει ὅλα: χαρτὶ καὶ καλαμάρι:

— Τὸ λοιπόν, ἀδερφέ μου! Φαίνεται πὼς τὸ Κορίτσι θὰ σὲ εἶδε καθὼς ἐρχόσουνα... Καθότι ἔσπασε ἡ χολάρα της, μὲ παράτησε καὶ τῶρα στὰ πόδια. 'Αλλοιῶς θὰ μὲ πάγαινε στὸ χωριὸ της νὰ μὲ παντρευτῇ, αὐθημερὸν καὶ παρραχρῆμα. 'Αμέεεε!...

»Κανονίσαμε ὅμως, ραντε-βουδάκι!...

— Ποῦ καὶ πότε; ρωτᾷε περίεργος ὁ Γιαχάμπα.

— Αὐριο τὸ πρωτὶ, ἐνθάδε καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους, μετὰ συγχωρήσεως! Καθότι «Μέρος» οἱ γραμματιζόμενοι λένε τὸ μέρος ὅπου πα-

γαίνουν πρὸς...

Ο Γιαχάμπα τὸν παρατάει, συμβουλευτόντας τον φιλικά:

— Εἶναι πολὺ ὁμορφὴ Κοπέλλα, Ποκοπίκε!... Γι' αὐτὸ κύττα νὰ φανῇς ξευπνος καὶ νὰ μὴ χάσης τὴν εὐκαιρία. Αὐριο τὸ πρωτὶ, πρέπει νὰ ῥθης ἐδῶ νὰ τὴ συναντήσης. Γιὰ νὰ παντρευτῇτε καὶ νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι:

— 'Αμὴν καὶ στὰ... δικὰ σου! τοῦ κάνει ὁ Νάνος...

.....

ΝΥΜΦΙΟΣ ΑΝΥΜΦΕΥΤΟΣ!

Αὐτὰ ὅλα εἶχαν συμβῇ τὴν προηγούμενη ἡμέρα, ὅπως εἴπαμε. Κι αὐτὰ συλλογιέται τώρα ὁ Ποκοπικό, καθὼς προχωρεῖ καθάλλα στὸν θρυλικὸ τοῦ «Γαῖδούρειο Ἴππο», πηγαίνοντας στὸ ραντεβού ποῦχει δώσει μὲ τὴ χαριτωμένη Χλάπ!...

Καὶ νά: Δὲν ἔχει περάσει πολλὴ ὥρα, ὅταν φθάνει τυχαία στὴν ὄχθη μιᾶς μικρῆς λίμνης...

'Αμέσως ξεπεζεύει κι' ἀρχίζει νὰ λύνη καὶ νὰ ξεκουμπῶν τὸ τομαρένιο παντελονάκι του, μουρμουρίζοντας:

— 'Εφ' ὅσον παγαίνω γιὰ νυμφίος γαμπριάτικος, πρέπει νὰ τηράξω καὶ τὴν καθαριότης μου! Καθότι ἔχω νὰ κάνω μπάνιο ἀπὸ τὸν... Κατακλυσμοῦ τοῦ Νῶε!...

Καὶ ταῖτοιδος, καθὼς εἶναι τώρα: μπλούμ, βουτάει στὰ νερά!...

Ο Νάνος κολυμπᾷ καὶ

Ξαφνικά οι δυο μαύροι, βλέπουν να ξεπετάγεται από τα νερά
μια τεράστια και τρομακτική Νεροφίδα... Τυλίγει τις θανα-
τερές κουλούρες της γύρω στα πορμιά τους...

πλένεται κάμποση ώρα. Τέλος, ξαναθαίνοντας στην ὄχθη, σιγανотραγουδάει φάλτοα, ξνα φρέσκο - φρέσκο σιτάκι του:

«Καλή εἶν' ἡ πάστρα, θέ-
(δαία,

καὶ τοῦ νεροῦ τὸ χάδι,
μ' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ πλῦσιμο,
θὰ μείνω... ἀπολειφάδι!»

Ἄλλοίμονο!... Τὴν ἴδια στιγμή, πατάει πάνω σ' ἓνα παραξενο φυτό, μὲ μακρόστενα χοντρά καὶ ψαχνωμένα φύλλα. Κι ἀμέσως κάτι φοβερό κι ἀπίστευτο γίνεται:

Τὰ φύλλα αὐτὰ σαλεύουν σὰν χέρια δαίμονα. Σὰν πλοκάμι πεινασμένου χιαποδιοῦ. Ἔτσι, ἀνασηκώνονται γρήγορα κι ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ πόδια τὸν Ποκοπικό!...

Ὁ ἄμοιρος Νᾶνος σπαρταράει σὰν ποντικός στὴ φάκα. Πασχίζει νὰ λευθερωθῇ ἀπὸ τὸ θανατερό ἀγκάλιασμα τοῦ φυτοῦ. Φωνάζει μὲ ἀπόγνωσι στὸν Καθαρόαιμο πού βόσκει ξένοιαστος λίγο πιὸ πέρα:

— Βοήθα, Σαῖνι μου! Θὰ μὲ μασοῖσῃ τὸ... χορταρικό! Κ' εἶμαι καὶ... ξεφλουδισμένος!... (*)

Ὁ Ὑπεργαῖδαρος ἀνασηκώνει τὴ γέρική κεφάλαι του. Βλέπει ἀνήσυχος τὴν τραγικὴ θέσι πού βρίσκεται ὁ Ἀφέντης του. Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως, τὸ βάζει στὰ τρία του

(*) Θέλει νὰ πῇ πὼς εἶναι... ὁλόγυμνος.

ποδάρια. Τρέχει κατὰ τὸ θεόρατο κουφαλιασμένο δέντρο τους.

Ἄς τὸν ἀκολουθήσουμε κ' ἐμεῖς...

Καὶ νάτος: Σὲ λίγο φθάνει ἐκεῖ. Χώνει τὸ κεφάλι του μέσα στὴ «Στοά». Ἀρπάζει μὲ λαχτάρια τὴ χλωρὴ φλούδα, πού ὁ Νᾶνος εἶχε γράψει τὸ γράμμα. Τὴν καταβροχθίζει σοδαρός - σοδαρός. Πείσμα τὸ εἶχε βάλει νὰ τὴ φάη!...

Τέλος, στέκει κάτω ἀπὸ τὸ «Ἀπαρτεμάν» τῆς Χουχοῦς... Ἀρχίζει νὰ γκαρίζῃ ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ.

Ἡ Πυγμαία ξυπνάει νευριασμένη. Βγαίνει στὴν πρωτόγονη βεράντα τῆς. Σκύβει καὶ τοῦ φωνάζει:

— Καλὲ σκάσε, χρυσό μου! Καντάδα ἦρθες νὰ μοῦ κάνης πρωτὶ - πρωτὶ; Ἀφοῦ στοῦ ἔχω 'πεῖ πολλάκις φοράκις: Δὲν εἶμαι γιὰ τὰ μοῦτρα σου. Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας;

Ὅμως, ὁ Καθαρόαιμος δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ βουλῶσῃ τὸ στόμα του. Γκαρίζει συνέχεια, χωρὶς νὰ παίρῃ ἀνάσα. Σὰν ἀντιαεροπορικὴ σειρήνα πού βαράει «λῆ-ξψ»...

Ἡ Χουχοῦ ἀρχίζει τώρα ν' ἀνησυχῇ. Κατεβαίνει σθέλητ ἀπὸ τὴ χορτοσχοινένια σκάλα. Κυττάζει στοῦ «Ἀχοῦρι». Ὁ Ποκοπικό δὲν βρίσκεται ἐκεῖ...

Τώρα τὸ πρᾶγμα ἀρχίζει νὰ σοδαρεύῃ!...

Τρέχει κοντὰ στὸν Ὑπεργαῖδαρο. Ἀρπάζεται ἀπὸ τὴν

οὐρά. Σκαρφαλώνει στὰ ἡρωικά του... καπούλια. Θρονιάζεται στὴ ράχι του.

Τὸ ζῶα παύει νὰ γκαρίζη. Καὶ ξεκινῶντας ἀμέσως τραβάει γιὰ τὴ μικρὴ Λίμνη. Ἐκεῖ πού χαροπαλεύει ὁ Ἀφέντης του, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ σαρκοφάγου φυτοῦ...

ΜΕ... ΚΛΕΙΣΤΑ ΜΑΤΙΑ!

Λίγο πρὶν ὁ «Γαϊδούριος ἰ-ῆς» φθάσει στὴν ὄχθη, ἡ Πυγμαία ἀντικρύζει τὸν ἀγαπημένο της Νᾶνο. Τὰ φύλλα τοῦ ἀλλόκοτου φυτοῦ τὸν ἔχουν πιάσει σὰν δόκανα...

Ὅμως ταυτόχρονα τὰ μάτια της γουρλώνουν ἀπὸ φρίκη. Τὸ πρόσωπό της γίνεται μαυροκόκκινο ἀπὸ ντροπὴ. Ψιθυρίζει τρομαγμένη:

— Πωπὼ καλέ!... Αὐτὸς τᾶχει θγάλει ὅλα, με συγχωρήται κι ὅλας!

Ἀμέσως χαμηλώνει ντροπαλά τὰ «μενεξεδένια» της βλέφαρα. Καὶ κάνει νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸν ὑπεργαίδαρο πρὶν ἀκόμα ἐκεῖνος σταματήσῃ.

Ἔτσι, κουτρουθαίνει καὶ σκάζει κάτω σὰν καρπούζι.

Ὅμως, σχεδὸν ἀμέσως, πετιέται ὀρθή. Κρύβεται πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο. Καὶ φωνάζει μετὰ μάτια κλειστά:

— Κουράγιο Ποκοπικάκι μου! Καλὲ ἐδῶ εἶμαι κ' ἐγώ!

Ὁ Νᾶνος ξεφωνίζει μετὰ ἀπόγνωσι:

— Βοήθεια, Χουχουκάρα μουουου! Πρόφτασε γιατί χάνομαι!

.. Ἡ Πυγμαία τοῦ ἀποκρίνεται σοβαρά· σοβαρά:

— Καλὲ φόρεσε τὸ ὑπάνδελόνιόν σου, χρυσό μου! Φόρεσε τὸ ρημάδι γιὰ νάρθω νὰ σὲ σώσω! Ἀνύπαντρη κοπελίτσα τυγχάνω ἢ καμερή. Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

Ὅμως κρυμμένη καθὼς θρίσκειται πίσω ἀπὸ τὸ θάμνο, μισανοίγει κάθε τόσο, ντροπαλά, τὰ μάτια της. Κρυφοκυττάζει τὸν ὀλόγυμνο Ποκοπικό. Ὑστερα τὰ ξανακλείνει ἀμέσως, ψιθυρίζοντας:

— Καλὲ αὐτὸς εἶναι τσιταϊδι! Καλὰ ποῦχω... κλειστά τὰ μάτια μου!...

Καὶ ρόμπι δὲν τό κουνάει ἀπὸ τὴ θέσι της. Ὅσο κι ἂν φωνάζει ὁ ἄμιοιρος Νᾶνος. Ὅσο κι ἂν κτυπιέται κι ἂν παλεύει μετὰ τὸ σαρκοφάγο φυτὸ τῆς Ζούγκλας.

Τέλος καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἀπεγνωσμένες προσπάθειες, ὁ Ποκοπικό καταφέρνει νὰ τραβήξῃ τὴ χατζάρα του. Κτυπάει μετὰ λύσσα ἕνα ἀπὸ τὰ ζωντανὰ ψυχωμένα φύλλα. Τὸ κόβει στὴ μέση...

Ὅμως τ' ἄλλα φύλλα, τὰ γερά, ἀρπάζουν τὴ σκουριασμένη λάμα τῆς χατζάρας του. Τὸν ἐμποδίζουν νὰ συνεχίσῃ τὴ... σφαγὴ.

Ὁ ἄμιοιρος «Ἀντρακλας» εἶναι πῶ χαμένος. Τὸ ἀπαίσιο σαρκοφάγο φυτό, θὰ καταφέρῃ σὲ λίγο νὰ τὸν ρίξῃ κάτω. Νὰ τὸν πνίξῃ...

Εὐτυχῶς δμως! Ὁ τριπόδαρος Καθαρόαιμος χάνει τὴν ὑπομονή του. Ἀποφασίζει νὰ

ἐπέμυθε...

Καὶ νά: Μὲ τὸ χορευτὸ περ-
πάτημά του, φθάνει κοντὰ
τῶν ἐτοιμοθάνατο Νᾶνο. Μὲ
τὰ μπροστινὰ του ποδάρια
κτυπάει τὰ χοντρά του φύλ-
λα. Τὰ τσακίζει ἕνα - ἕνα...

Καὶ τὸ πράσινο χορταρένιο
«θεριό» μένει σὲ λίγο ἀκίνη-
το. Νεκρό.

Λεύθερος τώρα ὁ Ποκοπί-
κο, σφίγγει μὲ λύσσα τὴ λα-
βὴ τῆς χατζάρας. Καὶ κυττά-
ζοντας ἄγρια τὸν τρίποδο σω-
τήρα του, τὸν μαλλώνει:

— Ποιὸς σοῦπε, βρὲ γαῖδου-
ρογάϊδαρε, νὰ τὸ σκοτώσης;
'Εγὼ μπορεῖ νὰ ἤθελα νὰ τὸ
σφάζω!...

Τέλος, ἀρπάζοντας ἀπὸ κά-
τω τὸ τομαρένιο παντελονάκι
του, τὸ φοράει βιάστικος.

'Ἡ Χουχοῦ ξεπετάγεται ἀ-
μέσως ἀπὸ τὸ θάμνο. Τρέχει
χαρούμενη κοντὰ του.

Ὁ Νᾶνος τὴ ρωτᾷει καχύ-
ποπτα:

— Κρυφότηραγες, μ ω ρ ἡ
Μαμζέλ;

'Εκεῖνη διαμαρτύρεται:

— Τρελλάθηκες, χρυσό μου;
Καλέ, ἐγὼ ὄλο κλειστὰ τᾶχα
τὰ μάτια μου!...

— Τότες; Πῶς ξεπετάχτη-
κες μόλις ντύθηκε;

'Ἡ Χουχοῦ ἀρχίζει νὰ θυ-
μῶνῃ:

— ὦχ, ἀδερφέ! 'Αφοῦ εἶδα
πῶς τὸ φόρεσες τὸ «ρημάδι»!
Τί ἤθελες νὰ κάνω; "Ανοιξα
κ' ἐγὼ τὰ... ματάκια μου!...

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει γίνει ἔξω
φρενῶν, πού δὲν τὸν βοήθησε
ὅταν κινδύνευε. Τὴν κυττάζει

μὲ περιφρόνησι, μурμουρί-
ζοντας:

— Τὸ λοιπόν, ἄπαξ καὶ φέρ-
θηκες ἔτσι, σπάσε!...

— Τί;

— Σπάσε, εἶπα!... Τράβα
στὸν «Καραγκιόζ μπεριντέ»
σου νὰ γεροντοκοριάσης! Τοῦ
λόγου μου παγαίνω πρὸς...
πάντραν!...

— Τί πάντραν;

— Πρὸς... 'Ἡσαίαχόρευε,
ἀδερφοῦλα μου! Δὲν διάθα-
σες τὴν ἀποχαιρετιστήριο 'Ε-
πιστολάρα;

'Ἡ Πυγμαία γίνεται μπα-
ρούτι:

— Πῶς; Πᾶς γιὰ νὰ παν-
τρευτῇ; Καὶ μὲ ποιά, βρὲ
παληγορμπεσκε, πού κακοψό-
φο νάχης, χρυσό μου;

— Μαμζέλ Χλάπ, τὴ λένε!
Αὐτὴ μοῦ χλαπαχλούπισε τὴν
καρδούλα μου!...

Κι ἀμέσως, πηδώντας σθέλ-
τος στὴ ράχι τοῦ ὑπεργαῖδα-
ρου, τὸν σπηρουνίζει μὲ τὶς
γυμνές του φτέρνες. Ταυτό-
χρονα ἀπαγγέλει μ' ἐνθουσι-
ασμό:

«Κλάφ'τε γυναῖκαι τῆς Ζουγ-
(κλὸς

ἀπ' τὸν πολὺ καῦμό σας!

Τοῦ λόγου μου παντρεύομαι
καὶ κόφτε τὸ λαιμό σας!»

Προχωρεῖ ἀργὰ καὶ κορ-
δωμένος, σὰ νάχη καταπιῇ
κανένα μπαστούνι. Χάνεται
κατὰ τὸ βορριά...

'Ἡ Χουχοῦ μένει γιὰ λίγες
στιγμές ἀναποφάσιστη. Τέλος
ξεκινᾷ κι αὐτὴ. Τὸν παρα-
κολουθεῖ ἀθέατη.

Καθώς προχωρεί ἀναστενάζει με πονεμένο παράπονο:

— Πάει!... Καλὲ χάλασε ὁ Κόσμος! Κάποια Σουρλουλου θά μοῦ τὸν ξεμουάλισε! Τὴν σήμερις ἡμέρα, δὲν ἔχουμε πέρασι πιά, ἐμεῖς αἱ... ντροπαλαὶ νεάνισ!...

ΑΝΘΗ ΛΕΜΟΝΕΑΣ!

«Ἔτσι, ὁ Ποκοπικό, φθάνει κάποτε σὸ μέρος τοῦ ραντεβού του. Ἡ πανέμορφη ἀραπινούλα Χλάπ, ἔχει φθάσει πὶδ μπροστά ἀπ' αὐτόν. Τὸν περιμένει ἀνυπόμονη ἐκεῖ...

Καὶ νά: Μόλις τὸν ἀντικρύζει, τρέχει με λαχτάρα κοντά του.

Ὁ Νᾶνος τῆς βγάζει, πᾶνω ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ γαϊδάρου του, ἕναν δεκάρικο λόγο:

— Ἀξιολάτρευτος Χλαπαχλούπα. Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σοῦ ἀναφέρω ὅτι τυγχάνεις κάργα τυχερή, καθότι θὰ ὑπανδρευτῆς τοιοῦτον λεβένταρον, ὥσπερ τοῦ λόγου μου, μετὰ συγχωρήσεως!...

»Διὰ ταῦτα, καθαλλίκευσον ἐπὶ τῶν καπουλιῶν τοῦ Γαϊδούρειου Ἴππου μου, ἵνα μεταδῶμεν διὰ νὰ με καμαρῶσουν καὶ οἱ Συμπέθεροι! Ὁ-λέ!...

Ὅμως ὁ Ποκοπικό θυμᾶται ἀμέσως καὶ τὸ «φλέγον» ζήτημα τῆς παντρεῖας του:

— Δὲν μοῦ λέτε, Μαμζέλ, σὰς περικαλῶ...

— Τί, ἀγαπημένε μου ἀρραβωνιαστικέ;

— Ἀπὸ «ψιλὰ» ἀκουγόσα-

στε;

Ἡ Χλάπ τὸν κυττάζει χαμένα:

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω!...

Ὁ Νᾶνος τὰ «ψιλὰ», τῆς τὰ κάνει... «λιανῶ»:

— Τοὔτέστιν, «μπαγιόκο» ὑπάρχει;

— Μπαγιόκο!;

— Μάλιστα! Σὲ ἀρωτῶ, καθότι δὲν γλέπω «φῶς»!

— Φῶς! Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω...

— Κομπόδεμα καὶ μασσούρι, πῶς τὸ λένε!...

Καὶ συνεχίζει κατηγορηματικά:

— Καθότι γιὰ νὰ «μπῆ κουλούρα» ἐξ ἀνθέων λεμονέας, ἐπὶ τῆς γκλάθας μου, δεόν πρωτίστως ὅπως ὁ πατήρ σου «ξηλωθῇ»...

— Ξηλωθῇ;! κάνει, χαμένα πάλι, ἡ νεαρὴ ἀνθρωποφάγα.

— Μάλιστα! Πρέπει νὰ «πέση τὸ παραδάκι». Καθότι ἀνευ προίξ, μηδὲν εἰς τὸ πηλίκιον! Ἀντιλαθοῦ;

Ἡ Ἀραπινούλα καταλαβαίνει ἐπὶ τέλους. Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἡ βασιλισσα Ἀλθαζ ἔχει ἀμέτρητους θησαυρούς! Ἀμα παντρευτῶ, ἐλπίζω πῶς θὰ μοῦ κἀνὴ κανένα δῶρο...

Ὁ Νᾶνος ἀπογοητεύεται:

— Τότες νὰ πάρω τὴ... Χαλθάζ, ἀδερφοῦλα μου. Θά-ναὶ καὶ πιδ... γλυκειά!...

Ἡ Χλάπ συνεχίζει:

— Ὑστερα θὰ σὲ κατεθᾶσω στὴ Μαγικὴ Πηγὴ μας!

— Τ' εἶν' αὐτὴ πάλι; κάνει περίεργος ὁ Ποκοπικό.

Οι δυο μυστηριώδεις Μαύροι παίρνουν γερὰ χορτόσχοινα. Δένουν χειροπόδαρά τὸν Κραγιαμπού καὶ τὴ Βάντα...

—Ὅποιος πίνει ἀπ' τὸ νερό της, γίνεται νέος, ὁμορφος καὶ δυνατός!...

Ὁ Νᾶνος τῆς τὸ ξεκόθει:

—Περὶ τὸν καὶ νὰ μένη... τὸ βύσσινο! Τοῦ λόγου τυγχάνω νέος, δυνατός καὶ ὁμορφος μέχρις ἀηδίας!

Ὁμως ἡ Χλάπ, χάνει πάλι τὴν ὑπομονή της. Αὐτὴ δὲν ἔχει ὄρεξι γιὰ κουθέντες. Βιάζεται νὰ καταστροχθίσῃ τὸ στρουμπουλὸ θῦμα της.

Ἔτσι, τὸν καταφέρνει γρήγορα καὶ ξεκινᾶνε... Παίρνουν τὸ μονοπάτι πρὸς τὸ βορριά. Τραβᾶνε γιὰ τὸ χωριὸ

τῆς βασίλισσας Ἀλθάζ...

Σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Χουχού, τοὺς ἀκουγε κρυμμένη πίσω ἀπὸ κάποιον κορμὸ δέντρου. Τώρα ποὺ οἱ δυὸ «ἐρωτευμένοι» ξεμακραίνουν, βγαίνει κ' ἐκείνη ἀπὸ τὴν κρυψώνα της. Κάνει νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ...

ΣΤΗ ΜΑΓΙΚΗ ΠΗΓΗ!

Μὰ δὲν προφθαίνει ἡ ἀμοιρη...

Ὁ τρομερὸς Γιαχάμπα, ξεπετάγεται πίσω της. Τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ τσουλούφι. Τὴ

σηκώνει ψηλά.

— Φύγε, σκύλα! μουγγρίζει άγρια. Γύρισε πίσω άμέσως. “Αν σέ ξαναδω μπροστά μου, θά σέ πατήσω σάν σκουλήκι.

Ταυτόχρονα παρατάει τó τσουλούφι της. Καί πριν αὐτό πέση κάτω, τῆς δίνει μιὰ φοβερή κλωτσιά.

Ἡ Πυγμαία τινάζεται σάν μαύρη μπάλλα. Διαγράφει καμπύλη στοῦ κενό. Πέφτει πέρα...

Ἀμέσως πετιέται ὀρθή. Φωνάζει ἔξω φρενῶν στόν Μαῦρο Φύλαρχο:

— Μπά πού κακοψόφο νάχης, Καρπουζοκέφαλε! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Καί τὸ βάζει πανικόβλητη στὰ πόδια. Παίρνει δρόμο γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας...

Ὁ Γιαχάμπα, παρακολουθεῖ ἀνενόχλητος καί ἀθέατος τώρα τὸν Ποκοπίκο καί τὴν Ἀραπίνα. Μέχρι πού φθάνουν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ τῆς βασιλίσσας Ἀλθάξ...

Ἐκεῖ σταματάει. Δὲν προχωρεῖ μέσα, ὅπως κάνουν ἔκκεῖνοι. Κρυμμένος κάπου περιμένει νά νυκτώσῃ. Ἐνα ὀλόγιομο φεγγάρι θά φωτίζει ἀπόψε τὸν οὐρανό!

Καί νά: Ξαφνικά καί τυχεραία, ἕνας νέος, πανώριος καί δυνατὸς Ἀράπης τοῦ χωριοῦ, περνάει ἀνυπόπτος ἀπὸ κοντά του...

Ὁ γιγάντιος μαῦρος Φύλαρχος πετιέται ἀπὸ τὴν κρυ-

ψῶνα. Τὸν ἀρπάζει μὲ τὴ χειροῦκλα του, ἀπὸ τὸ λαιμό. Ἀκουμπάει ἕνα μεγάλο μαχαίρι στὴν κοιλία του:

— Πέσ' μου πού βρίσκεται ἡ «Μαγικὴ Πηγὴ»! τὸν διατάζει. Πέσ' μου, ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου!...

Τρομαγμένος ὁ δύστυχος Μαῦρος, τοῦ δίνει πρόθυμα τὴν πληροφορία πού ζητάει.

Ὁ Γιαχάμπα τὸν σκοτώνει ἀμέσως...

Υστερὰ ἀρχίζει νά προχωρῇ μὲ προφύλαξι. Διασχίζει τὸ κοιμισμένο χωριό. Φθάνει σ' ἕνα ἀπόμερο σημεῖο. Κάπου ἐκεῖ βρίσκεται τὸ ἀνοιγμα μιᾶς σπηλιάς. Μπαίνει μὲ θάρρος μέσα. Βαδίζει γιὰ λίγο σ' ἕναν κατηφορικὸ διάδρομο. Ὡσπου βγαίνει στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς τεράστιου ὑπόγειου θόλου!...

Ψηλὰ στὴν κορφή τοῦ θόλου αὐτοῦ, βρίσκεται μιὰ στρογγυλὴ τρύπα. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ μπαίνει μέσα ἀπ' αὐτήν...

Ὁ Μαῦρος Φύλαρχος ἀντικρύζει, μὲ λαχτάρια τώρα, τὴ Μαγικὴ Πηγὴ. Τὸ λιγοστὸ νερό της, τρέχοντας, ἔχει σχηματίσει μιὰ μικρὴ λιμνούλα στὴ μέση τῆς ὑπόγειας αἵθουσας...

Ὁ Γιαχάμπα προχωρεῖ χαρούμενος. Σκύβει καί πίνει ἀπὸ τὸ θαυματουργὸ φίλτρο της. Θέλει νά γίνῃ νέος, ὁμορφος καί ἀκόμα πιὸ δυνατός ἀπ' ὅσο εἶναι!

Ὁμως ἀλλοίμονο! Ὁ τε-

ρατόμορφος Βόρζαχ, πού φυλάει τή Μαγική Πηγή, παρουσιάζεται ξαφνικά. 'Ακουμπάει τὸ σκελετωμένο χέρι, πάνω στὸν ὦμο του.

Ὁ γιγαντόσωμος 'Επισκέπτης νοιώθει ἀμέσως παράξενο καὶ δυνατό μούδιασμα στὸ κορμί του. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι σ' αὐτόν!

Καὶ ὁ Μάγος δὲν χάνει καιρό: Τοῦ δίνει γρήγορα τὰ πόδια μ' ἓνα γερό χορταρένιο οχοινί πού κρέμεται ἀπὸ ψηλά...

Πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν Πηγή βρίσκεται μιά πρωτόγονη κρεμάλα. Φτειαγμένη ἀπὸ χοντροὺς κορμούς δέντρων...

Ὁ Μάγος — δεμένον καθὼς ἔχει τὸν Γιαχάμπα ἀπὸ τὰ πόδια — τραβάει ἀμέσως τὸ οχοινί. Τὸν ἀνεβάζει καὶ τὸν κρεμάει ἀνάποδα. Μουγγρίζει ἄγρια:

— Τρελλέ!... Κάθισε τώρα ἐδῶ νὰ ξεράσης τὸ θαυματουργὸ νερὸ πού ἤπιες!... Ὕστερα θὰ σὲ φιλέψω τὸν πιὸ φρικτὸ θάνατο πού δοκίμασε ποτὲ ἄνθρωπος!...

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΜΦΟΡΑ!

Καιρὸς εἶναι τώρα, νὰ γυρίσουμε κοντὰ στὴ Χουχού. Νὰ τὴν παρακολουθήσουμε καθὼς τρέχει πανικόβλητη πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Καὶ νάτη: Φθάνει κάποτε ἐκεῖ λαχανιασμένη. Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα:

— 'Αφέντες μου! τοὺς κάνει 'Ετοιμαστήτε νὰ πάθετε καρδιακὴ συγκοπία, μ' αὐτὸ πού θ' ἀκούσετε!

— Τί; ρωτᾶνε ἀνήσυχοι ὁ Γαρζάν καὶ ἡ Ἰζέιν.

— Μεγάλη συμφορά, 'Αφέντες μου!

— Λέγε, λοιπόν! Τί συμφορά;

— Καταστροφή! 'Η ζωὴ δὲν ἔχει πλέον κανένα ἐνδιαφέρον!...

— Γιατί;

— Ὁ Ποκοπικός μου, ὑπανδρεύεται! Τὸ ὁποῖον: φοῦρνος νὰ μὴν καπνίσῃ πλέον! Καὶ γαῖα μιχθί πυρίτω, πού λένε!

Καὶ τοὺς ἀναφέρει ὅσα ἄκουσε γιὰ τὴ Μαγικὴ Πηγή, γιὰ τὴ βασιλίσα 'Αλθάζ, γιὰ τὴν «ἀσχημομούρα» τὴν Ἀραπινούλα, πού ξεμυάλισε τὸν «Ἀντρακλά» τῆς. Καὶ τέλος γιὰ τὸν τρομερὸ Γιαχάμπα πού εἶχε παρουσιάστῃ ξαφνικά...

Ὁ Ταρζάν μαζί μὲ τὸν Γκαούρ, πού τυχαίᾳ ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ βρέθηκ' ἐκεῖ, ἀνησχοῦν πολὺ ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς Πυγμαίας. Κ' ἐτοιμάζονται νὰ ξεκινήσουν... Πρέπει νὰ τρέξουν νὰ σώσουν τὸν Ποκοπικό... Αὐτὸν πού τόσες καὶ τόσες φορές ἔχει σώσει τὴ δική τους ζωὴ!...

Ὅμως, ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα τοὺς ἐμποδίζουν:

— Ὅχι. Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ πᾶμε ἑμεῖς, πού εἴμαστε πιὸ νέοι. 'Εσεῖς καθίστε ἐδῶ νὰ ξεκουραστήτε...

Οἱ δυὸ ὑπέροχοι Γίγαντες

— ο λευκός και ο μελαψός —
χαμογελάνε ικανοποιημένοι
για την προσφορά των δυο
Παιδιών. Μά δεν δέχονται με
κανένα τρόπο να τους αφή-
σουν να πάνε εκεί. Ξέρουν
πώς οι κίνδυνοι είναι μεγά-
λοι! 'Αδύνατο να ξαναγυρί-
σουν ζωντανοί!...

Οι δυο Νέοι έπιμένουν με
πέισμα. "Ωσπου ο Ταρζάν
και ο Γκαούρ θυμώνουν:

— Σ'ας απαγορεύουμε να
βγείτε απ' εδώ. "Όλη την ή-
μέρα, σήμερα. Θά μείνετε
κλεισμένοι μέσα στη Σπηλιά!
"Όμως ο Κραγιαμπού και
η Βάντα δείχνουν άτυπακοή.
Πιάνουν από τ'ά χέρια τη Χου-
χού και ξεκινάνε. Αυτή ξέρει
να τους δείξη τ'ό δρόμο.

Είναι νύκτα πιά σαν φθά-
νουν έξω από τ'ό χωριό της
βασιλίσσας 'Αλθάξ... Κάπου
έκεί βρίσκονται μερικά βρά-
χια. Κρύβονται και ξαπλώ-
νουν ανάμεσα σ' αυτά. Θά πε-
ριμένουν να ξημερώση. "Υστε-
ρα θά κάνουν την έπίθεσι πού
λογαριάζουν.

Η κοντόχοντρη Πυγμαία
ξαπλώνει λίγο πιο πέρα από
τους δυο Νέους, άναστενάζον-
τας:

— Μ'έ ήπάτησε τ'ό Ποκοπι-
κάκι μου! Κι όμως έγω άκό-
μα τ'ό ήγαπώ, πού κακοψόφο
νάχη!...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΜΑΥΡΟΙ!

Ο Κραγιαμπού και η Βάν-
τα, κουρασμένοι από τ'ό δρό-

μο καθώς είναι, νοιώθουν τ'ά
μάτια τους να κλείνουν σιγά -
σιγά. Τους παίρνει ο ύπνος.
"Ένας ύπνος βαρύς σαν λί-
θαργός...

Και νά: Κατά τ'ά μεσάνυ-
κτα, ξυπνάνε τρομογυμένοι.

Δυο γιγαντόσωμοι Μαύροι
Κανίβαλοι βρίσκονται σκυμ-
μένοι πάνω τους. Τους έχουν
κιδλος δέσει με γερά χορτό-
σχοινα, τ'ά χέρια και τ'ά πό-
δια.

Ο Ένας από τους δυο 'Α-
ραπάδες, με φωνή βραχνή και
άλλόκοτη, τους λέει:

— "Αν αγαπάτε τ'ή ζωή σας,
μην κουνηθήτε. Μή φωνάξε-
τε!...

"Αμέσως άνασηκώνονται.
Προχωρούν λίγα βήματα ανά-
μεσα στ'ά βράχια. Σκύβουν
τώρα πάνω στην κοιμισμένη
Χουχού. Την ξυπνάνε...

Η «Μαύρη Γόησσα» άνοι-
γει εξαφιασμένη τ'ά μεγάλα
γουρλωμένα μάτια της. "Αν-
τικρύζει τους δυο γιγαντόσω-
μους και τρομακτικούς Καν-
νίβαλους. Διαμαρτύρεται έξω
φρενών:

— Σ'ας περικαλώ. Κύριοι!
"Αν ήρθατε να μ'έ... κλεύσε-
τε, περιμένετε να ξημερώση.
"Αφού βλέπετε πώς φοφολο-
γώ, μ'έ συγχωσείτε κιδλας!

Οι μυστηριώδεις Μαύροι
κάτι της λένε πολύ - πολύ σι-
γά. Και η πυγμαία, όχι μο-
νάχα βουλώνει τ'ό στόμα της,
μά και άνασηκώνεται πρόθυ-
μα...

Οι 'Αραπάδες την παίρνουν
μαζί τους. Προχωρούν κατά

τὸ χωριὸ τῶν ἀνθρωποφάγων, παρατῶντας δεμένους τοὺς δυὸ νέους: τὸν Κραγιαμποῦ καὶ τὴ Βάντα!...

"Οἱ ἐκεῖ κοιμούνται βαθείᾳ. Ὀλόγιομὸ τὸ φεγγάρι ἀρμενίζει στὸ ἀστροστολισμένον πέλαγος τοῦ οὐρανοῦ...

"Ετσι, φθάνουν σὲ λίγο στὸ ἀνοιγμα τῆς γνωστῆς μας Σπηλιᾶς. Ἡ Χουχοῦ μένει ἀπ' ἔξω. Ἐνῶ οἱ δυὸ Ἀραπάδες μπαίνουν καὶ προχωροῦν στὸν κατηφορικὸ διάδρομο...

Ετσι, δὲν ἀργοῦν νὰ φθάσουν καὶ νὰ βγοῦνε στὸν τεράστιο ὑπόγειο θόλο, μὲ τὴ Μαγικὴ Πηγὴ...

Ἀπὸ τὴν ἐπάνω στρογγυλὴ τρύπα, μπαίνει τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ...

Οἱ γιγαντόσωμοι Μαῦροι κυττάζουν γύρω τους. Δὲν βλέπουν κανέναν. Ἀντικρίζουν ὅμως μιὰν ἀνθρώπινη σιλουέττα νὰ κρέμεται. Νὰ κουνέται ἐλαφρά!...

Ταυτόχρονα κ' οἱ δυὸ τους πλησιάζουν. Τὴν προσέχουν καλύτερα:

Εἶναι μιὰ πρωτόγονη ἀγχόνη. Κι ἀπ' αὐτὴν κρέμεται ἀνάποδα — μὲ τὰ πόδια ψηλὰ καὶ τὸ κεφάλι κάτω — ὁ τρομερὸς Γιαχάμπα!... Ὅμως εἶναι ἀκόμα ζωντανός.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγνωστούς Ἀραπάδες θέλει νὰ ξεκρεμάσῃ τὸν κακοῦργο Φύλαρχο. Νὰ τὸν σῶσῃ ἀπὸ τὸν φρικτὸ θάνατο ποὺ τὸν περιμένει... Μὰ ὁ ἄλλος Μαῦρος

τὸν ἐμποδίζει:

— "Ὁχι Ἀφσέ τον! Καλὰ βρίσκεται' ἐδῶ! Γέτοιος ντροπιασμένος θάνατος τοῦ ταιριάζει...

Τὴν ἴδια στιγμή, παράξενος θόρυβος ἀκούγεται στὸ βάθος τοῦ ὑπόγειου θόλου. Ὁ τερατόμορφος Μάγος Βόρζαχ παρυσιάζεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Πλησιάζει ἀργὰ κατὰ πᾶν τους...

Οἱ γιγαντόσωμοι Ἀραπάδες φαίνεται νὰ ξέρουν τι συμφορὰ ἔχουν νὰ πάθουν ἀντὸν ἀφήσουν νὰ τοὺς ἀγγίξῃ μὲ τὰ σκελετωμένα χέρια του. Καὶ τρέχουν ἀμέσως νὰ φύγουν. Νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν καταραμένη αὐτὴ Σπηλιᾶ.

Μὰ δὲν προφθαίνουν, ἀλλοῖμονο!...

Ὁ Μάγος βγάζει ξαφνικά μιὰ δυνατὴ κι ἀλλόκοτη φωνή. Ἐνῶ, σχεδὸν ταυτόχρονα, μεγάλες πέτρες κατακυλᾶνε ἔξω στὸ ἀνοιγμα τῆς Σπηλιᾶς. Τὸ κλείνουν... Τοῦ φράζουν πιά τὴν ἔξοδο διαφυγῆς.

Οἱ Ἀράπηδες τραβάνε πρὸς τὰ μέσα μιὰ - μιὰ τίς πέτρες. Πασχίζουν ν' ἀνοίξουν πέρασμα.

Μὰ τίποτα δὲν καταφέρνουν. Γιατί ἀμέσως, ἄλλες πέτρες κατακυλᾶνε στὴ θέσι τους. Καὶ τὸ κακὸ συνεχίζεται...

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΚΑΙ ΑΛΥΣΟΔΕΜΕΝΟΙ!

Ἡ Χουχοῦ ἔχει μείνει — ὁ

πως είδαμε — έξω από τὸ ἀνοιγμα τῆς Σπηλιᾶς. "Ετσι, μόλις βλέπει τὶς πέτρες νὰ κατακυλᾶνε καὶ νὰ τὸ κλείνουν, τρομάζει ἀφάνταστα. Βγάζει σπαρακτικά ξεφωνητά:

— Βοήθειαααα!... Βοήθειαααα!...

Ἀπὸ τὶς φωνές τῆς ξυπνάει ὁλόκληρη ἡ Φυλὴ. Μαζί τους καὶ ἡ βασίλισσα Ἀλθάζ.

Καὶ τρέχουν ὅλοι στὴ Σπηλιά. Καὶ βγάζουν γρήγορα τὶς πέτρες ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά τῆς...

Οἱ δυὸ ἀγνωστοὶ καὶ μυστηριώδεις Μαῦροι, κάνουν ἀμέσως νὰ βγοῦν ἔξω...

"Ομως αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκολο. "Εχουν ν' ἀντιμετωπίσουν τώρα τοὺς ἀμέτρητους νέους καὶ δυνατοὺς ἀνθρωποφάγους!...

"Ετσι, ἀναγκάζονται νὰ κτυπηθοῦν μαζί τους! Μεγάλῃ μάχῃ καὶ κακὸ ἀρχίζει νὰ γίνεται!...

Ἡ Χουχού, ποὺ εἶχε κρυφτῇ κάπου ἐκεῖ στὸ πλάι, βρίσκει τὴν εὐκαιρία: Τὸ βάζει στὰ πόδια. Χάνεται μέσα στὰ στενὰ σοκάκια τοῦ μεγάλου χορταρένιου χωριοῦ...

Οἱ Κανίβαλοι καταφέρνουν τέλος — ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν ἀπομείνει ὀρθοὶ — νὰ πιάσουν τοὺς δυὸ φοβεροὺς καὶ τρομεροὺς Ἀραπάδες. Τοὺς δένουν χειροπόδαρα μὲ γερὲς πρωτόγονες ἀλυσίδες. Καὶ τοὺς κλείνουν σ' ἕνα ἀπόμερο χορταριασμένο καλύβι. Ἀφήνουν ἀπ' ἔξω κ' ἕναν

φρουρό.

Τὸ πρωτὶ, ἔτσι δεμένους καθὼς εἶναι, θὰ τοὺς βράσουν μέσα στὰ μεγάλα πῆλινα καζάνια τους. Θὰ στήσουν γερὸ τσιμποῦσι μὲ αὐτούς!...

Ἡ πανέμορφη βασίλισσα Ἀλθάζ καὶ οἱ Ἀνθρωποφάγοι τῆς γυρίζουν πάλι στὰ καλύβια τους. Ξαναπλαγιάζουν νὰ κοιμηθοῦν...

Ἡ Χουχού, κρυμμένη μέσα σὲ μιὰ ἄδεια καλύβα, εἶδε καὶ παρακολούθησε ὅλα ὅσα ἔγιναν... Τώρα, ποὺ ὅλοι ἀποτραπήχτηκαν, γυρίζει σὺν φάντασμα στὸ χωριό, ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν ἀπιστο Ποκοπικό τῆς!...

Καὶ νά: Ξαφνικά, πέρα στὸ βάθος κάποιος χαράδρας, ξεχωρίζει τὴ θαμπὴ λάμψι μιᾶς μικρῆς φωτιᾶς. Νομίζει μάλιστα πὼς ἀκούει καὶ τὴ γνώριμῃ φωνῇ τοῦ «Ἀντρακλά» τῆς...

Τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ, ἡ ἀμοιρὴ, τρέχει ἀμέσως κατὰ 'κεῖ. Κατεβαίνει προσεκτικά τὴ χαράδρα, φροντίζοντας νὰ μὴν κάνῃ τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Τέλος φθάνει κοντά. Κρύβεται πίσω ἀπὸ πυκνὰ χαμόκλαδα...

Καὶ νά: Τὰ μεγάλα κωμικά μάτια τῆς γουρλώνουν ἀπὸ κατὰπληξι καὶ φρίκη. Ἀντικρύζει κάτι φοβερό:

Ἡ πανέμορφη Ἀραπινούλα Χλάπ, ἔχει στήσει ἕνα μικρὸ πῆλινο καζάνι πάνω σὲ δυὸ πέτρες. Τὸ ἔχει γεμίσει νερό. Καὶ ἀπὸ κάτω του, ἀνάβει τώρα φωτιά!...

Μέσα στο πρωτόγονο αυτό
ρα — βρίσκεται ο Ποκοπικό.
Μονάχα ή άνοικονόμητη κε-
φάλα του έξέχει από την έπι-
φάνεια του νερού...

Ή Χουχού άκούει τó Νάνο
πού ρωτάει με άπόγνωσι, την
όμορφη Άνθρωποφάγα:

— Έ, κυρά Μαγείρισσα;

— Λέγε...

— Τί κάνεις τώρα;

— Άνάβω φωτιά...

— Καί τί θά γίνη άμ' άνά-
ψης τή φωτιά;

— Θά κάψει τó νερό!

— Κι' άμα κάψει τó νερό;

— Θά βράσης κ' έσύ...

— Κι άμα βράσω κ' έγώ;

— Θά σέ φάω...

Ή Ποκοπικό γίνεται έξω
φρενών:

— Μωρέ μπράβο! "Ωστε
προτιμάς νά με κολατσίσης,
παρά νά παντρευτούμε; Αύτός
είναι λοιπόν, ό... άγνός έρω-
τάς σου; Πολύ καλά. Πέρασε
άπό Δευτέρα, νά σέ... σφά-
ξω!...

Στό μεταξύ ή φωτιά έχει
δυναμώσει. Τό νερό άρχίζει
νά ζεματάη...

Ή Χουχού δέν χάνει στιγμή. Βουτάει τά χέρια της μέσα στό
ζεματιστό νερό τού καζανιού. Καί βγάξει τόν... μισοδρασμένο
Ποκοπικό!...

Η ΒΡΟΝΤΕΡΗ «ΣΤΡΑΚΑ»!

‘Ο «Δυσθεόρατος “Αντρακλας” χαροπαλεύει μέσα στο ζουμί του! ‘Υποφέρει άφάνταστα! Καί φωνάζει στην ‘Αραπινούλα:

—“Εθράσα, Χλαπαχλούπα μου! Βγάλε με νά με χλαπαχλουπίσης, γιατί θά... λυώσω πιά! Θά διαλυθώ!...

‘Η Χουχού, κρυμμένη πίσω από τά χαμόκλαδα, διασκεδάζει με τó μαρτύριό του. Χαμογελάει με Ικανοποίησι αφήνοντας τó Νάνο νά τιμωρηθή. Νά βάλη μυαλό άλλοτε!...

Μά ό δυστυχισμένος Ποκοπικό έχει φθάσει πιά στο ά-προχώρητο. Τό νερό κοντεύει νά κοχλάση. Καί δόστου θερμοπααρακαλάει τη... μαγεύ-ρισά του:

— Βγάλε με Κούκλα μου! Βγάλε με καί δέν σέ... σφάζω!

“Όμως, στις τελευταίες αυτές στιγμές της ζωής του, θυμάται καί την Πυγμαία. ‘Αναστενάζει βαθειά:

—“Αχ, Χουχούκα μου!... Πούσαι νά πιής κ’ έσού... κανά ζουμάκι! Για νά συχωράς την ψυχούλα μου!...

‘Η «Μαύρη Γόησσα» πού τόν άκούει, νοιώθει την καρδιά της νά σπαράζει. Τόν λυπάται τράρα άφάνταστα!...

Καί νά: ‘Αρπάζει από κάτω μιá γερή πέτρα. Τή σφίγγει με λύσσα στην παχουλή παλάμη της... ‘Ανασηκώνεται... “Ερχεται, σιγά - σιγά,

πίσω από την ‘Αραπίνα. Τήν κτυπάει ξαφνικά καί με δύναμη στο πίσω μέρος τού κεφαλιού της. Τή σωριάζει κάτω ξερή!...

‘Αμέσως βουτάει τó χέρι της στο ζεματιστό νερό τού καζανιού. Βγάζει έξω τόν Ποκοπικό σάν μισοθρασμένο κροτόπουλο. Τόν λύνει γρήγορα...

‘Ο Νάνος άγκαλιάζει την Πυγμαία με δάκρυα μετανοίας στα μάτια. Τής ζητάει συγνώμη:

— Συχώρα με, μωρή Μαμζέλ!... Μιά βολά πήγα νά σέ ήπατήσω, ό φουκαράς Καί κόντεψα νά γίνω σούπα αύτολέμονο!...

Μά καί ή Χουχού, πού έχει καλή καρδιά στο βάθος, τού άποκρίνεται δακρυσμένη:

— Συχωρεμένος νάσαι, πού κακοψόφο νάχης!...

Λίγο πιό πέρα, βόσκει έγνωιαστος ό θρυλικός ‘Υπεργαΐδαρος.

‘Η Πυγμαία τραβάει τόν Ποκοπικό:

— Πάμε τώρα, χρυσό μου! Καλέ, πάμε νά φύγουμε γρήγορις!...

“Όμως ό Νάνος δέν προχωρεί. Μόνο της δείχνει τó καζάνι:

— Τρελλάθηκες, μωρή Μαμζέλ; Στάσου πρώτα νά πιού-με τή... σουπίτσα μου. Χαμένη θά την αφήσουμε νά πάη; ‘Ετσι άδिका έθραζα τόση ώρα;!

‘Η Χουχού νευριάζει. Σηκώνει άπότομα τó χέρι της.

Τοῦ δίνει μιὰ βροντερή στράκα! Ὁ μαρτυρικός σβέρκος τοῦ Ποκοπίκο, πετάει σπίθες! Κι ἀμέσως μετά: φουσκάλες!

Ἔξω φρενῶν ὁ Νᾶνος, τρέχει στὸν Καθαρόαιμο. Πηδάει σθέλτος στὴ ράχι του. Καὶ ξεκινάει μονάχος, φωνάζοντάς της, καθὼς ξεμακραίνει:

— Ἀλεβρουάρ κι ἄμα μὲ ξαναδῆς νὰ μοῦ τελεγραφήσης! Ἀφοῦ βαρεῖς στράκες, κάτσε νὰ γεροντοκοριάσης! Ὅποτε ζωγραφιστὴ δὲν σὲ παίρνω, παληο-Τσουλούφω! Ἀμέεεεε!

Τὸ ΦΟΒΕΡΟ «ΝΕΚΡΟΒΟΤΑΝΟ»

Ἡ Χουχοῦ δὲν τοῦ δίνει σημασία... Ξεκινάει μονάχη της κι αὐτὴ τώρα. Τραβάει γιὰ τὸ ἀπόμερο χορταρένιο καλύβι, ποῦ βρίσκονται οἱ δυὸ γιγαντόσωμοι Ἀράπηδες!

Πρὶν ὅμως φθάσῃ ἐκεῖ, θυμᾶται πὼς εἶναι δεμένοι μὲ χοντρές ἀλυσίδες. Δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ τοὺς λύσῃ. Ἔτσι, στὸ πονηρὸ μυαλό της, καταστρώνει ἓνα σατανικὸ σχέδιο:

Στὸ φῶς τοῦ δλόγιου φεγγαριοῦ, ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ κάτω στὴ χορταριασμένη τροπικὴ γῆ. Ὡσπου, τέλος, καταφέρνει νὰ βρῇ αὐτὸ ποῦ ζητάει...

Εἶναι ἓνα παράξενο βότανο μὲ μικρὰ κατὰμαυρα φύλλα. Κόβει μερικὰ ἀπ' αὐτά. Τὰ κρύβει χαρούμενη στὸν κόρφο της...

Ἔτσι, φθάνει σὲ λίγο, κου-

νιστὴ καὶ λυγιστὴ, ἔξω ἀπὸ τὴν χορταρένια καλύβα. Ἀρχίζει νὰ κἀνῃ τὰ γλυκὰ μάτια στὸ φρουρό. Τοῦ ψιθυρίζει ρωμαντικά καὶ μελιστάλακτα:

— Καλέ, ἄχ τί νοστιμούλικος εἶσαι, ποῦ κακοψόφο νάχης, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας! Πλὴν ὅμως, κ' ἐγὼ τυγχάνω μούρλια, ἢ ἀφιλότιμη! Μπουκιά καὶ συχώρια, ποῦ λένε!

Ὁ Ἀνθρωποφάγος τὴν κυττάζει μὲ μεγάλη λαιμαργία. Τρέχουν βροχὴ τὰ σάλια του ποῦ τὴ βλέπει ἔτσι στουμπούλη, ψαχνωμένη καὶ... «μπουκιά καὶ συχώριο», ὅπως τοῦ ἔδρε καὶ ἡ ἴδια!

Ἡ Χουχοῦ τοῦ λέει πὼς εἶναι μεγάλη καὶ παντοδύναμη Μάγισσα!...

Σὲ μιὰ στιγμή, μάλιστα, βγάζει ἀπὸ τὸν κόρφο της ἓνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μαῦρα φύλλα τοῦ βοτάνου ποῦ εἶχε κρύψει. Τοῦ τὸ δείχνει μὲ τσιπ:

— Τὸ γλέπεις αὐτό, κυρ Τέτοιε μου; Ὅποιος τὸ τρώει γίνεται βασιλιάς!...

Ὁ κουτὸς Ἀράπης τὸ πιστεύει. Μὲ μιὰ ξαφνικὴ καὶ ἀπόδη-κίνησι, ἀπράξει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Πυγμαίας τὸ μαῦρο φύλλο. Τὸ χώνει μὲ λαχτάρα στὸ στόμα του. Ἀρχίζει νὰ τὸ μασσοῦλᾷ!...

Καὶ νά: Μόλις τὸ καταπίνει, σωριάζεται κάτω σὲν νεκρός. Λὲς καὶ τὸν κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι!...

Ὁ ἄμοιρος Καννίβαλος εἶχε φάει τὸ «Νεκροβότανο»! Τὸ φυτὸ ποῦ φέρνει νεκροφά-

νεια!... (*)

Ἡ Χουχού μπαίνει τώρα λεύθερη στή χορταρένια καλύθα. Δίνει ἀπὸ ἓνα μαῦρο φύλλο στοὺς δυὸ ἀλυσσοδεμένους Ἀραπάδες. Ταυτόχρονα τοὺς ἐξηγεῖ καὶ τὸ σχέδιό της...

Ἐκεῖνοι τὰ μασσοῦνε καὶ τὰ καταπίνουν πρόθωμα...

Ἔτσι, ἀπομένουν κ' ἐκεῖνοι ἀκίνητοι. Σὰν πεθαμένοι!..

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΦΤΕΡΟΥΓΕΣ!

Ἡ Πυγμαία τοὺς παρατάει τώρα... Μιά καὶ δυὸ, τρέχει στὸ χορταρένιο Παλάτι τῆς βασίλισσας Ἀλθάζ. Τὴν ξυπνᾷ:

— Ἀστα, κυρά Τέτοια μου, καὶ ποῦ νὰ στὰ λέω: Καλέ, τὰ «σφαχτά» σας ψοφῆσανε! Μὲ συγχωρεῖτε κιδὼλας!

— Ποιὰ εἶσ' ἐσύ; ρωτᾷει παραξευμένη ἡ βασίλισσα.

— Χουχούκα μὲ λένε. Τυχχάνω ἡ «Μαύρη Γόησσα» τῆς Ζούγκλας, ἂν ἔχετε ἀκουστά!

Καὶ τῆς ἐξηγεῖ τὰ καθέκαστα:

— Περνοῦσα τυχαία ἐξωθεν τοῦ χορταρένιου καλύθεως!.. Τὸ λοιπὸν, γλέπω ἐξωθεν ἓναν πεθαμένον ὁμορφάραπα! Ὑστερις εἰσῆλθον ἐσωθεν καὶ εἶδον ἄλλους δύο μαντραχα-

λοαραπάδες νεκροὺς! Ἀκολούθως μὲ πῆρε ὁ πόνος ποῦ θὰ μείνετε νηστικοί! Κ' ἦρθα νὰ σὲ πληροφορήσῃ!...

Ἡ Ἀλθάζ ξυπνᾷ ἀμέσως τοὺς Καινιθάλους της. Τρέχουν ὅλοι στὸ ἀπόμερο καλύθι, ποῦ εἶχαν ἀφήσει ἀλυσσοδεμένους τοὺς δυὸ σκλάβους. Καὶ τοὺς βρίσκουν νεκροὺς. Ὅπως καὶ τὸν Ἀράπη ποῦ τοὺς φρουροῦσε.

Ἡ Πυγμαία δὲν εἶχε πεῖ ψέμματα!

Ἡ Βασίλισσα κι ὁ λαὸς της δὲν τρῶνε ποτέ τοὺς νεκροὺς. Ἔτσι διατάζει νὰ θγάλουν ἀπὸ τοὺς δυὸ γιγαντόσωμους μαῦρους τὶς ἀλυσίδες. Νὰ τοὺς πετάξουν πέρα στὴν κοντινὴ χαράδρα. Νὰ χορτάσουν μὲ τὶς σάρκες τους τὰ ὄρνια!..

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Ὅμως ἡ πονηρὴ Χουχού ἔχει καταφέρει πάλι νὰ ξεγλυοστρήσῃ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὰ ...δόντια τους. Καί, ἀπὸ μακριά, παρακολουθεῖ καὶ θλέπει ποῦ οἱ Ἀνθρωποφάγοι φέρνουν καὶ πετᾶνε τοὺς δυὸ νεκροὺς Ἀραπάδες.

Ἔτσι, περιμένει λίγο. Κι ὅταν ὅλοι φεύγουν, ἀρχίζει νὰ ξαναψάχνῃ στὴ χορταριάσμενη γῆ....

Βρῆσκει τώρα ἓναν μικρὸ παράξενο καρπὸ. Σὰν μαύρη φράουλα.

Ἀμέσως τρέχει κοντὰ στοὺς δυὸ μυστηριώδεις Μαῦρους. Στίβει πάνω στὰ χεῖλια τους τὸν χυμὸ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ...

Οἱ «Νεκροὶ» ἀνασαλεύουν. Ἀνοίγουν γρήγορα τὰ μάτια

(*) Νεκροφάνεια = Κατάστασις κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἐνῶ παρουσιάζει τὰ συμπτώματα νεκροῦ, εἶναι ὅμως ἀκόμα ζωντανός.

τους. Καί πριν περάσουν λίγες στιγμές βρίσκονται όρθοί και δλοζόντανοι!

Τέλος ξεκινάνε. Τρέχουν πάλι στη Σπηλιά με τη Μαγική Πηγή. Ή Χουχού τούς ακολουθεί σαν σκυλάκι.

Καί νά: Οί δυό 'Αραπάδες στέκονται αὐτὴ τὴ φορὰ τυχεροί! Κάτω στὸν ὑπόγειο θόλο βρίσκουν τὸν τρομερὸ μάγο Βαρζάχ νὰ κοιμάται θαθεία.

Οί ἀγνωστοί Μαῦροι λύουν γρήγορα τὸν κρεμασμένο Γιαχάμπα. Τὸν παίρνουν μαζὶ τους. Προχωροῦν στὸν ἀνηφορικὸ διάδρομο. Βγαίνουν ἔξω.....

Στὸ μεταξύ, ὁ κακοῦργος Φύλαρχος ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὸ ἀνάποδο κρέμασμα. Καὶ ξεφεύγοντας, μὲ τρόπο, ἀπὸ τοὺς δυὸ σωτῆρες του, τὸ βάζει στὰ πόδια. Σὲ λίγες στιγμὲς χάνεται στὸ θάθος τοῦ ὀρίζοντα....

Ή Χουχού θάζει τίς φωνές:

— Καλέ πιάστε τον, καλέ! Καλέ σᾶς ἔφυγε καλέ!...

Μὲ τὴ φασαρία ξυπνάει καὶ ὁ φοβερός Μάγος. Ἀργὰ καὶ δυσκίνητος, σαν γέρος ποῦ εἶναι, βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴ Σπηλιά. Οί δυὸ Ἀραπάδες, μόλις τὸν βλέπουν, τρέχουν νὰ ξεφύγουν. Ή Πυγμαία πάντα τοὺς ακολουθεῖ....

Ὁ Βορζάχ, ποῦ δὲν μπορεῖ θέβαια νὰ τοὺς κυνηγήσῃ καὶ νὰ τοὺς φθάσῃ, κάνει κάτι ἄλλο τρομερό:

Κτυπάει τρεῖς φορὲς κάτω

τὸ δεξί του ποδάρι. Κι ἀμέσως ἡ γῆ γύρω στὴ Σπηλιά ἀρχίζει νὰ σκάνῃ. Χώματα καὶ πέτρες τινάζονται ψηλά!...

Οί δυὸ γιγαντόσωμοι Μαῦροι καὶ ἡ Χουχού σταματάνε. Εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ προχωρήσουν στὴν κολασμένη αὐτὴ περιοχὴ!

Ὁ φοβερός Μάγος κτυπάει τώρα τρεῖς φορὲς τὰ χέρια του.

Καί νά:

Παράξενος θόρυθος ἀκούγεται στὸ θάθος τῆς Σπηλιάς. Σὲ λίγες στιγμὲς τρεῖς τρομακτικοί ἄνθρωποι μὲ νυκτεριδένιες φτεροῦγες ξεπετάγονται ἀπὸ τ' ἄνοιγμά της.

Μὲ λύσσα καὶ μανία χύνονται πάνω στοὺς δυὸ Ἀραπάδες!....

Στὸ μεταξύ ἔχουν ξυπνήσει καὶ ξεσηκωθῇ ὅλοι οἱ Καννίθαλοι τῆς Ἀλθάς. Τοὺς κυνηγᾶνε κι αὐτοί!...

Οί μυστηριώδεις Μαῦροι καὶ ἡ Πυγμαία βρίσκονται τώρα σὲ τραγικὸ ἀδιέξοδο θανάτου. Οἱ στιγμὲς τῆς ζωῆς τους μετριῶνται πιά στὰ δάκτυλα...

Ὅμως ἡ Χουχού δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπίγνωση τοῦ κινδύνου. Κυττάζει πονηρὰ τοὺς Νυχτεριδανθρώπους ποῦ στριφογυρίζουν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της:

— Καλέ γιὰ κυττᾶτε τους, καλέ! ξεφωνίζει. Μέχρι φτεροῦγες φορέσανε γιὰ νάρθουνε νὰ μέ... κλέφουνε!

Ὅμως νά:

Δυνατοὶ πυροβολισμοὶ ἀντη-

χοῦν ξαφνικά. Ἕνας - ἕνας οἱ Νεκτεριδάνθρωποι τραυματίζονται στὸν ἀέρα. Πέφτουν κάτω στὴν κολασμένη γῆ. Σπαρταρᾶνε οὐρλιάζοντας ἀπαίσια!

Ταυτόχρονα σχεδόν, ἀκού-

γεται ἡ ἀγέρωχη φωνὴ τοῦ Ποκοπίκου:

— Πίσω Νυχτεριδάκια καὶ σὰς φάγαμεεεε!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

— Ποιὸς ἐπυροβόλησε τοὺς Νεκτεριδανθρώπους;
— Ποιοὶ νὰ ἦσαν οἱ δυὸ γιγαντόσωμοι καὶ μυστηριώδεις Ἄρα-
πάδες πού ἔσωσαν τὸν Γιαχάμπα;

— Ποιὲς ἦταν οἱ ΠΙΡΟΓΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ;
ΣΕ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΑ ΘΑ ΣΑΣ ΑΠΟΚΡΙΘΗ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΟ
ΕΚΑΤΟΣΤΟ ΕΒΔΟΜΟ

τεύχος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Ποῦ θὰ κυκλοφορήσῃ μὲ τὸν τίτλο :

Ο ΓΙΑΧΑΜΠΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Καὶ εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ περι-
πέτεια.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ"

Κυκλοφορεῖ κάθε Πέμπτῃ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18 — Ἀθῆναι

Σημ.— Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγρα-
φέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν
Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 106

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφοροῦν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΡΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΙΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ. 35) ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 36) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 37) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 38) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΑΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 39) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 40) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 41) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 42) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 43) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 44) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 45) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 46) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 47) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 48) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 49) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 50) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 51) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΑΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΝΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΑΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΑΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΙΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΙΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΑΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ-ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 13ος** 97) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ. 98) ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 99) ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ. 100) ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ. 101) Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 102) ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 103) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 104) Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694